

"THE LESSONS OF THE WAR GO DEEPER.....THEY REACH THE SPIRIT OF MAN."

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**SPEAK THE TRUTH.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயாவன் : அறிவேசக்தி : ஐம் தத்தவத :

[God is Love : Knowledge is Power : Aum

"New Series"

ஸத்தியமே ஜேயம்—**SATYAMEVA JAYATE.**

"Approved"

புத்தகம். 24.]

மார்ச்சு ஆவணிமீ, 1918மார் ஆகஸ்டுமீ

[சுச்சிகை 5.

THIRD YEAR OF THE GREAT WAR.

On Friday the 4th instant the great war entered on its third year. The following message from the Secretary of State for India sums up the past phases and the present position of the war. "The situation at the close of the second year of the war may be summarised thus:—Germany had hoped to crush France in the first year but France recovered from the initial shock. Germany then hoped to strike Russia to ground last year but despite all German successes the Russian army remained intact. Germany returned to France and struck at Verdun which is still unconquered. Germany has unbroken armies and some reserves in her depots. She says she has no fear of famine. Financially, she has still the confidence of her people and neutrals have not yet gone against her but enthusiasm engendered by the first successes has disappeared. Public opinion in Germany has distinctly changed, and now shows signs of fatigue. The

hope that she can crush her enemies in detail by well directed blows, has vanished, and the people are beginning to think about the future. The German financial system is very fragile and if Germany cannot end the war quickly to her advantage she will pass through a terrible period of economic difficulties. After calling up her trained men Germany called up various categories of untrained men beginning with the youngest. The 1916 and 1917 classes have already been summoned and only inferior materials are left. Men up to 46 years have also been called up. In depots are 150,000 to 200,000 wounded who have recovered and the 1918 class. But once these resources are exhausted there remain only old men and convalescents. Yet Germany has to maintain war on all the fronts and support her allies in widely extended fields of operations. She has not yet suffered a crisis owing to lack of effectives but a crisis is approaching and though she has still great resources of labour and is

employing prisoners of war and inhabitants of invaded countries, she is dependent on her own activities and cannot draw on neutral countries as the Allies can. The blockade has not brought actual starvation but it must be pressing hard on the Germans or they would not show such rage at its continuation. Austria is in even a worse position than Germany. She has called up men of 52 and already enrolled the 1918 class. Turkey cannot give the help expected of her or improvise a modern army. On the other hand neither Russia, Italy nor Great Britain have yet been able to employ all their resources. Germany at the beginning had superiority in the quality of munitions but this has been rapidly diminishing. Germany has had many victories but the Allies are now stronger than they ever have been and their resources in men and material are now greater than the resources of Germany." This dispassionate review of the situation, encourages the hope that the issue of the war will have been decided before, perhaps, many months before, the next 4th of August comes round, in favour of the Allies. This is our earnest hope and prayer. No impartial and honest person who examines the question can help coming to the conclusion that as between the two sets of belligerents, the British and their Allies have reason, humanity and righteousness on their side. And it is, therefore, the duty of all who care for these things to wish victory to them. The triumph of Germany would be the triumph of brute force. And nobody, not even the Germans in their sober moments, would like brute force to triumph over right and justice.

At the same time, we trust that Great Britain, Russia, France, Belgium and Italy will not fail to understand the deeper significance of this war. If we believe in an over-ruling Providence whose will is expressed by the moral law, we cannot escape the conclusion that the terrible losses of men and wealth, the immeasurable grief and suffering of millions of men, women and children, which this war has entailed on them as well as on the enemy, are intended as a warning to them no less than to Germany. They have not set up, it is true, brute-force as an idol to be worshipped as Germany has done, but can they look into their hearts and say that, in their relations with the coloured races, they have consistently given effect to those laws of humanity and equity the violation of which by Germany in relation to them, they so much and so justly reprobate? During the Franco-German War of 1870, Bismarck, referring to the allegations of atrocities by the Ger-

man army, retorted with a *tu quoque*. We do not wish to rake up unpleasant memories, but this we feel and must say most emphatically, that God makes no distinction between his white and his coloured children, and unless the white races learn to act towards the coloured races on the same principles as those by which they wish to see their relations with one another regulated, there will be no permanent peace or prosperity for them. And we, too, the coloured races have a terrible responsibility for all this mass of blood and tears that the world has shed and is shedding on account of this war. By our weakness, our discord and disunion, we have temp'ed the white races from the path of righteousness, and for that too, there must be repentance and atonement. There is need for all of us, therefore, to humble ourselves, and to seek prayerfully to do the Divine Will, so far as a knowledge of it is vouchsafed to us, sincerely and reverently. The lessons of the war go deeper than military or economic organization. They reach the spirit of man.—*The Indian Social Reformer*.

THEFT IN MYLAPORE.—On Friday night (the 4th instant), the house of Mr. C. V. Swaminatha Iyer, in premises No. 19, Adam Street, Mylapore, was entered into, and the three locked rooms being forced open, jewels, silver vessels and other household properties to the aggregate value of about Rs. 1,000 and odd, with cash in gold, currency notes and change, to the value of about Rs. 70 were stolen. A reward has been offered to any person giving information leading to the arrest of the culprits and recovery of the property stolen.

SCHOOL FINAL BOARD

His Excellency the Governor in Council is pleased to appoint the following gentlemen to be members of the Board for the award of Secondary School-leaving Certificates for a period of three years from the 15th July, 1916:

OFFICIALS

Mr. Mark Hunter, Professor of English, Presidency College.

Mr. R. G. Grieve, Deputy Director of Public Instruction.

Mr. E. W. Green, Acting Inspector of Schools, Eighth Circle.

Mr. Rao Bahadur V. R. Venkatarama Aiyar, Inspector of Schools, Second Circle.

Mr. P. V. Seshu Aiyar, Professor of Mathematical Physics in the Presidency College.

NON-OFFICIALS

The Rev. W. Skinner, Principal of the Madras Christian College.

The Rev. A. Moffat, Professor of Physical Science in the Madras Christian College.

Mr. R. Venkataratnam, Principal of the Raja's College, Piltapur.

Mr. K. Seshu Aiyar, Headmaster of the Municipal High School, Mayavaram.

The Rev. J. X. Miller, Principal of the American Mission High School, Puzamalaj.

கனவு

சுவாமிநாதர்

விவேக

சிந்தாமணி

August-Sep

1916.

ESTABLISHED

1893

"பெற்றோர்கள் தாமதப்பி பிள்ளைகள் லாசையுண்டோர்
கற்றே மெனவுகிறது கற்பி பிள்ளை—மற்றோர்கள்
மாக்கியத் தாவினதில் வந்ததென்னோடு சேர்த்துக்கை
யாக்கிய மோதா னவிக்ரு."

"THE LESSONS OF THE WAR GO DEEPER.....THEY REACH THE SPIRIT OF MAN."

"It is not knowledge that moves the world but spiritual ideals and convictions".—Vice-Chancellor, Bombay University.

"ஆங்கிலாச்சகம் சுழல்வது ஆத்மவலதில் சன்மார்க்க உறுதி இடைக்காலத்திற் பிறழியாவல்ல."

THIRD YEAR OF THE GREAT WAR.

மூர்த்தப்போரின் மூன்றாவது
வருஷாசிரமம்.

இந்த ஆஸ்டீ 4வது ஐரோப்பாவில்
கடந்து வரும் மூர்த்தப்போரின் மூன்றாவது
வருஷாசிரமம் தொடர்ந்தது. சென்ற இரண்டி
வருஷங்களில் கடந்த புத்தத்தின் பலனை இந்தி
யா மந்திரியவர்கள் நிரட்டி யெடுத்த அரசர்
பிரதீபிதவர்களுக்குத் தந்தியடித்திருக்கிறார்.
அதை அப்படியே எடுத்து முடிபின் அச்சிட்டு
ருக்கிறோம். "ஜெர்மனி முதல் வருஷத்தில்
தானே பரான்ஸ் தேசத்தாரை நகக்கி விட்டா
மென்று நினைத்தது. அந்த எண்ணம் பலித்
காமற் போய்கிட்டது. பிறகு சென்ற வரு
ஷத்தில் ருஷிய சைனியங்களை மடக்கி யடித்
துத் தலைபெருக்க கொட்டாது செய்துகிட்டா
மென்று பார்த்தது. பலிதங்களில் ஜெர்
மானியர் ஜயமடைந்தாலும் ருஷியசைனியம்
ருஷியாவில்லை. ஜெர்மனியினுடைய சைனியம்
கள் இன்னும் தலைகூர்ந்ததில்லை. இராணுவ
ஸ்தானங்களில் அதற்கு இன்னும் கொஞ்சம்
சைனிய பலம் மிகுதியிருக்கிறது. பஞ்சம்

வருமென்ற பயம்மீது பென்று செல்கிறது.
பணச்செலவு வேண்டிய அளவிற்கு கிடைக்
கலா மென்றிதம் சம்பிக்க வின்னும் இருக்
கிறது. சண்டையில் சம்பந்தப்பட்ட தேசத்
தார்கள் இன்னும் ஜெர்மனிக்கு கிரோதமாக
மாறவில்லை. ஆனால் முதலில் ஜெர்மனிக்
குண்டான ஜயங்களைக் கண்டு அதனால் உன்
டான உற்சாகம் இப்பொழுது இல்லை. ஜெர்
மனியில் பொதுஜன அபிப்பிராயம் மூர்த்தப
ரின் தி கன்றாக மாறி யிருக்கிறது தெரிகிறது.
ஜனங்கள் உற்சாகமிழந்த மனம் சலித்திருக்
கிறதாகத் தெரிகிறது. ஜெர்மனி எதிரிகளை
ஒருவர் ஒருவரை நகக்கிவிட்டமென்ற
எண்ணம் இப்பொழுது அற்றுப்போய் கிட
டது. ஜனங்கள் இனிமேல் என்ன ஆகுமோ
வென்று சித்திக்கத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
ஜெர்மனியின் அரசினரே முறை இந்த யுத்தச்
செலவு அபிதவத் தாக்கச் சமாளிக்கத் தக்க
தாகவில்லை; இந்த யுத்தம் சீக்கிரத்தில் ஜெர்
மனிக்கு அனுகூலமாக முடியும்படி முடித்துக்
கொள்ள சரிப்படாவிட்டால் செலவுக்கு வரு
வாய்ப்பற்றது பெரிய திட்டாட்டம் கேட்டு
மென்று தோன்றுகிறது. இராணுவத்தில்
சேர்ந்து யுத்தம் செய்யப் பழகியவர்களை

யெல்லாம் சண்டைமுகத்துக் கணுப்பியான பிற்பாடு யுத்தப்பழக்கம் பெறுதலுக்காகியும் சண்டைக்கு சித்தமாக யிருக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். 1916-17-ம் வருஷத்தில் இராணுவத்தில் சேர்த்துக்கொண்டெல்லாம் ஏற்கனவே சண்டைக்களத்துக் கணுப்பியிருக்கிறார்கள். பாக்கியிருக்கிறவர்களெல்லாம் திரும்புநின்றவர்களே. 46-வயது வரையிலுள்ளவர்களையெல்லாம் சண்டைமுகத்துக் கணுப்பியாய்கிட்டது. இராணுவ ஸ்தானங்களில் காயப்பட்டு சொஸ்தமானவர்கள் தொகை ஒன்றை அல்லது இரண்டு லக்ஷம் இருக்கும். 1918-வது வருஷத்தில் இராணுவத்தில் சேர்த்துக்கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த கசனிய பலமெல்லாம் குவித்துவிட்டால் பிறவர்களும் சிறு பிள்ளைகளும் தான் மிகுதியாயிருப்பார்கள். இந்த ஸ்திதியில் ஜெர்மனி அதன் எல்லைப்புறங்கள் எல்லாவற்றிலும் யுத்தத்தை நடத்திக்கொண்டு அதன் கட்டாளிகளுக்கும் ஒத்தாசை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இது வரையில் ஜெர்மானிக்கு ஆபத்து வந்ததாகச் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் ஆபத்து சமயம் சமீபித்து வருகிறது. முகையில் கட்டாளிகளுடைய கையில் யுத்ததளவாட்களின் கையிருப்புக் குறைவிலும் இது வரையில் ஜெர்மனியை ஒன்றும் செய்யக் கூடவில்லை. இப்பொழுது அவர்களுடைய கையிருப்புத் தளவாட்களும் முஸ்தீபும் ஜெர்மனியைவிட பலப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. ஜெர்மானிக்கு உழைப்பாளிகள் இன்னும் குறைவில்லாமலிருக்கிறார்கள். யுத்தத்தில் கைதி செய்தவர்களையும் அவர்கள் ஜெபித்த தேசங்களிலுள்ள குடிசைகளையும் உழைப்பாளிகளாக உபயோகித்து வருகிறார்கள். ஆயினும் அத்தேசத்தார் சொந்த முயற்சியையென்பி சண்டையில் சம்பந்தப்படாத தேசங்களிலிருந்து ஒரு சகாயமும் பெறுவது சாத்தியமில்லை. கட்டாளிகளோ அப்படிக்கின்றி தங்கள் சொந்த முயற்சியோடு யுத்தத்தில் சம்பந்தப்

படாத தேசங்களிலிருந்தும் உழைப்பாளிகள், தளவாட்களாகச் சேர்க்கலாமாயிருக்கிறார்கள். ஜெர்மானியர் பிறதேசங்களோடு சம்பந்தப் பிடுகப்படி மறியல் போட்டதனால் அவர்கள் இன்னும் வயிறு வாடும் ஸ்திதிக்கு வாயில்லை. ஆனால் அதிக நெருக்கடியாகத் தானிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இல்லாவிட்டால் மறியல் போட்டதைப்பற்றி அவர்கள் அவ்வளவு உரிக்கின்றது மிகுந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆஸ்திரியாவின் கதியோ ஜெர்மனியின் ஸ்திதியைவிட இன்னும் கிடைக்காததாகத்தானிருக்கிறது. 52-வயது வரையிலுள்ள மனிதர்களையெல்லாம் இராணுவத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு சண்டை முகமணுப்பியிருக்கிறார்கள். 1918-ம் வருஷத்தில் இராணுவத்தில் சேர்த்துக்கொண்டவர்களையும் இப்பொழுதே சேர்த்துக்கொண்டு சண்டைக்குத் தயாராக இருக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். துருக்கி தேசத்தாரால் என்ன உதவி நேர்நிமென்று எதிர்பார்த்தார்களோ அது அங்கிருந்து கிட்டவில்லை. தற்காலத்துக்கேற்ற கசனியம் சேர்க்கவும் அத்தேசத்தாரால் முடியவில்லை. எதிரிகள் பாடு இப்படியிருக்க, ருஷியா, இந்தலி, க்ரேட் பிரிட்டன் தேசங்கள் அவர்கள் கையிருப்புச் கசனியங்களையெல்லாம் இன்னும் முற்றும் உபயோகப்படுத்தி விட்டார்களில்லை. ஆகியில் ஜெர்மனியின் கையுத்தளவாட்கள் வெறுகுண்டு வகையாக்களில் மிக வறுத்திருக்கிறது. இப்பொழுது அந்த வறுத்துன்றியிருக்கிறது. ஜெர்மனி சென்ற இரண்டு வருஷங்களில் பெற்ற ஜபங்கள் பலவாயினும் இது வரவரக் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. அவர்கள் ஜபம் இப்படியாகக் குன்றிவர, கட்டாளிகள் கை முன்னிலும் இப்பொழுது பலப்பட்டு வருகிறது. அவர்கள் கசனிய பலமும் யுத்ததளவாட்கள் முஸ்தீபு களும் ஜெர்மனியினும் மேலானதாக வளர்ந்து பலப்பட்டிருக்கிறது."

இப்படியாக இந்தியா மந்திரியங்கள் படப்பிண்டி நிதானம் தப்பாமல் சென்ற இரண்டு வருஷங்களில் நடந்த யுத்தத்தின் பலன்களைத் தூதாமலிந்து மதிப்பிட்டுச் செய்தியனுப்பி யிருப்பது இன்னும் ஒரு வருஷம் ஆவதற்கு அனேகமாதங்கள் முந்தியே கட்டாளிகள் கஷி யுத்தத்தில் வறுத்து ஐயம் பெறாமென்கிற எண்ணம் உதிக்கக் காரணமாகியிருக்கிறது. இந்த எண்ணம் கிறிஸ்துவரே வேண்டுமென்றே நல்லவர்களை லாம் இகநீசனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்றும் அப்படி அவர்கள் கை பலக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பதை எல்லாரும் ஒரு கடமைமாகக் கொண்டு கடவுளைத் துதிக்கவேண்டுமென்றும் எல்லாரும் சொல்லுகிறபடி நாமும் சொல்கிறோம். "மெய்யே வெல்லும் பொய்யல்ல!" "தர்மமே ஜயம்." இதற்குச் சத்தேஷமில்லை, ஏனெனில் கட்டாளிகள் பகாம் நியாயமிருக்கிறது என்பது உண்மையே.

ஆயினும் ஒன்று: கட்டாளிகள் கஷியைச் சேர்ந்தவர்களான கரோட் ப்ரிட்டன், ருஷியா, பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், இத்தாலி முதலான இந்த தேசத்தவர்கள் இந்த மஹாப்ரத யுத்தத்தின் முக்கியார்த்தம் என்னவென்று சற்று ஆராய்ந்து சித்திக்கத் தவறக்கூடாது என்று "இந்தியன் ஸோஷியல் ரிபார்மர்" பத்திரிகை கூறுகின்றது.

பகவான் ஒருவர் இருக்கிறார்: பகவத் சம்பவம் யிஸுவதில்லை பெண்பது உண்மையானால் மேற்படி தேசங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு இந்த யுத்தத்தினால் நேர்த்த கஷ்டங்களும் பொருளழிவு உயிரழிவு முதலான ஸம்ஸார சினைகளும் நேர்த்ததாயின் சம்பவம் என்று நினைக்கக்கூடாது. காரணமின்றிக் காரியமில்லை யாதலாலும் பிரத்தியேக நபர்களுக்குண்மைமான க்ரீமலிதி தேச சமஷ்டியில் சேர்த்த ஒவ்வொரு தேசத்தாரும் உண்டாதலாலும் என்னிறத்த ஜனங்கள்

ஆன், பெண், குழந்தைகள் உள்பட இந்தக் கொடுமைபான யுத்த சம்பவங்களால் துன்புக்காளாகி துக்கப்பட்டுத் துபிலாழ்ந்தி வருந்துவது யிணில் வந்ததாக நினைக்கக்கூடாது என்று கூறுகிறது.

அவர் ஜெர்மானியரைப்போல் "வல்லவருத்ததே வாய்க்கால்" என்று முரட்டு பலத்தைப் பெரிதாக வெண்ணி அகர பூகஜ செய்துவர ஏற்பட்டார்களில்லையானும் இஃதெல்லாம் வெண்டைக்காரர்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டிலின்றி, கறுப்பு மனுஷர்கள் முதலான வர்ண பேதமுள்ள ஜாதியாரோடு அவர்கள் செய்து வரும் கட்டுறையில் இந்த மேலான தர்மத்தை அவர்கள் அனுப்டானத்தில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களோவென்று மாரில் கை வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள் மனச்சாக்ஷி பதிய ஹிருதய பூர்வமாக உண்மைபு உள்படி சித்தித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறுகிறது. ஜெர்மனியின் அடாபிடித்தனத்தைக் கண்டு சிங்கம் போல் சினத்தெழுந்த இவர்கள், வர்ணபேதமுள்ள ஜாதியார் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அதே அடாபிடித்தனத்தை தம்மட்டில் அது சரிப்பது தெய்வசம்மதமாகாது என்று உணர்வேண்டுமென்று கூறுகிறது. 1870-ம் வருஷத்தில் பிரான்ஸுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் ஜெர்மன் சைனியங்களின் யுத்தக்கொடுமையைக் கண்டித்துப் பேசினதைக் குறித்து அப்பொழுது ஜெர்மன் சான் ஸெலாபிருத்த ப்ரிஸ்ஸ் பிஸ்மர்க் அவர்கள் 'எங்களைப்பற்றிச் சொல்வதை உங்களுக்கே பொருத்தத்தக்கதாகத் திருப்பி வாசியுங்கள்' என்று பதில் சொன்னார். அதையெல்லாம் சொல்லி அஹிதமான பதமுய ஞாபகங்களைக் கிண்டிப்பேன்மென்பது அப்பத்திரா சிரியருடைய எண்ணமில்லை. ஆனால் இதுமட்டும் சிச்சயமாக உறுதியாய் உணர்ந்து உணர்ந்த படிசொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறதாகக் கூறுகிறார். அது என்னவெனில்:—மன்னுலத்தார்

எல்லாரும் வானத்தின்பேரே குடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் கடவுளிய குழந்தைகளே. பரமதயாளான கடவுள் வெள்ளை கிறுமுள்ள குழந்தைகளுக்கும் வர்ணபேதமுள்ள குழந்தைகளுக்கும் தாசதம்மியம் பார்ப்பதில்லை; ஓவஞ்சனை செய்வதயில்லை. இது சத்தியம். ஆதலால் வெள்ளைக்கார ஜாதியார் வர்ணபேதமுள்ள இதர தேசத்தாரர்களோடு கூட்டுறவு செய்வதில் "தண்ணீர்ப்பேல் பிறரை நீனை" என்கிற தர்மத்தை யனுசரித்து நடக்கவேண்டும். அவர்கள் அப்படி நடந்து கொள்ளாவிட்டால் உலகத்தில் சாகவதமான சமாதானம் ஏற்பட வழியில்லை; ஐகவரிய விருத்தியும் சாகவதமாக ஏற்படாது என்கிறார்.

அவர்கள் மேல் மட்டும் குற்றம் செய்வதில் பயனில்லை. வர்ணபேதமுள்ள ஜாதியார்கள் மூன்றுமையின் நெல்லிக்காய் முட்டைகளாகச் சண்டை சச்சரவு போட்டுக்கொண்டு பலனைப்பெட்டிருந்ததால், வெள்ளை ஜாதியார் அவர்களை தம் விசேடமாக நடத்தும்படி துண்டினவர்களுகிறார்கள். அந்தப் பாதத்திற்கும் அவர்கள் பரிசாரம் தேடிக்கொண்டு எல்லாம் வல்ல கடவுள் மூன் தலைகுனிந்து வணங்கி சிந்து "சுசனே எல்லாம் சின்செயல், எல்லாம் சின்னனாள், எல்லாம் உன் சங்கல்பம்! உன்னிஷ்டமன்றி என்னிஷ்டம் பரிக்கரது!" என்று உள்ளமுறை உணர்ந்து சுகவர சங்கல்பத்தை யறிந்து அறிந்தமட்டில் அதற்கு அணுகுமையே நடந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாருக்கும் இந்த நற்போதனை புகட்டி, நற்சித்தனை புண்டாகவே இந்த மஹாபாரதப்போர் உண்டானதாகக் கருதவேண்டியது. இந்த யுத்தத்தின் நற்போதனைகள் அரபியல், அரணியல், படைவியல், குடியியல் என்னுள்ளவை மட்டுமாயின்றி மனிதன் தனது ஆத்ம சேஷமத்தையுமே ஆதரவாகக் கருத்து அறிந்து பிழைக்கவேண்டுமென்றுள்ள பெரிய நற்போதனையும் இதனால் புகட்டப்படுகிறது என்பதை எல்லாரும் சிந்தையில் வைக்கவேண்டும் என்று உருக்கமான வார்த்தைகளால் அறிந்தம் சிறைந்த வரச்சிபாமிர்த்ததை அன்புடன் போதிக்கிறார். இதை யெல்லாரும் கவனிக்க வேண்டியது மன்று பிர்க்குற்ற கடன்.

SCHOOL-GARDENING OR NATURE-STUDY AND CHILD-STUDY.

பள்ளிப்பயிச்சியும் தோட்டப்

பயிச்சியும்.

"To the solid ground
Of Nature trusts the mind which builds for aye."—
Wordsworth.

"Fine character is the gift of the Ionian ocean, the rugged mountain, the mighty river, the quiet valley with the cloud-seeked blue brooding over all."

பள்ளியில் பிள்ளைகளைப் பழக்குவதானது தோட்டப்பயிர் செய்வதொக்கும். தோட்டமானது எப்படி, நீர்வளம், நிலவளம், பயிர்வளம் பண்டகேர்த்தியெல்லாம் சேர்ந்து விளங்குகிறதோ அப்படிப்போல பள்ளிக்கூடமும் பிள்ளைகள் பழக்க கடும் இடத்தின் நேர்த்தி, அதிலுள்ள கட்டடத்தின் நேர்த்தி, பிள்ளைகளின் மனவெழுச்சி, உபாத்தியாயர்களின் போதனாநேர்த்தி இவைகளெல்லாம் சேர்ந்து விளங்குவதாயிருக்கிறது.

தோட்டத்தில் பயிர் பச்சைகளும் புழப்பங்களும் கொடி செடிகளும் காய்களிக் கிழங்குகளும் ஒன்றோடொன்று பொருத்த அமைந்து செய்நேர்த்தியாலும் பயிர்ந்தொழில் கிசேஷத்தாலும் பலனைபளிப்பதோடு கண்ணுக்கு ரமணியமான ஸ்ரீங்காரமும் விளங்குவதாயிருக்கிறது. "செளந்தரியலஹரி" பென்று கண்ணுக்கச் சொன்னார்கள். "லஹரி" பென்பது போதையை உண்டுபண்ணி உற்சாகத்தைக் கொடுக்கும் வஸ்து. "செளந்தரியம்" என்றால் அழகு, அழகில் ஈடுபட்டவனும் உண்மையை உணரும் பக்குவம் பொருத்தினதாகிறது. உண்மை பென்றால் தோன்றியதைவதொன்றும் ஜாலத்தோற்றம் மாத்திரமாயின்றி வீதிமோக உன்னது ஒன்று எதுவோ அதற்குப்பெயர். ஆதலால்தான் இதற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸத்யம் என்று பேர்: ஸத்யம்-அழியாதது; மாறுதது என்றும் சொல்லலாம்.

* Vide footnote in English at the end of the article.
pp 137 & 138.

“என்னுப்போட்டால் கொள்ளுமுன்கு
காது” என்பது ஸத்தியம் ஆல்லது உண்மை.
வெளியில் என்னிலிருந்து என்னுச்செய்தான்
முன்குக்கும். இதற்கு 1 பிஜதத்துவம் அதாவது
யித்துக்குள் இருக்கும் உண்மையென்பதுபேர்.
இந்த ஒரு தத்துவத்தைக் குழந்தைகள் தோட்
டத்தில் பயிச்செய்து பார்த்து, பிரத்தியபக்ஷ
சாக்ஷாக்காமாக மனதிற்பட வுணர்ந்து, என்
னத்தில் இந்த உண்மை பதியப்பெற்றால் அவர்
கள் “நன்மைவிதைத்தால் நன்மைவிரியும்”
“நீமை விதைத்தால் நீமை விரியும்” என்
பதிதுள்ள தர்ம மர்மத்தை யுணரும் சக்தி
வாய்ந்தவர்களாகிறார்கள். இப்படி பிரத்தி
பக்ஷப் பிரமாணமாக ஒரு உண்மையைக் கண்
கடாகக் கண்டுணர்ந்து—முக்கண்கண்ணல் பார்
த்து மனக்கண்ணால் கிரகித்ததை உணர்கண்
ணால் உண்மைகண்டுணர்ந்து, அந்த உண்மை
யை சகனபாகவும் (concrete form) கேவல
மாகவும் (abstract form) சிஷ்கனமாகவும்
(absolute form) அபிவேடமர்த்துணர்ந்து
(assimilate) உணர்ந்த உணர்வுமற்றது
சகஜாறுபவமாகக் கண்டு தேறுவதுதானே
விர்த்தியாழிறை (process of education)
என்று சொல்லப்பெறும். இந்த வித்யாழிறை
யை பறுசரித்து சினைடி, தினைடி, அப்பியாகம்,
அனுபவம் என்றென என்னுப்படினும் ஏறிச்
சென்று இந்த மான்குமேசேந்து ஒன்றுது “சக
ஜாறுபவம்”எதுவே அததான் உண்மையான
ஞானநிலை. அப்படியென்றால் அறிவின் ஸ்வ
பாவம். இதற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சித்-சக்தி
யென்று பெயர். சித்-என்றால் அறிவு. சக்தி-
யென்றால் வல்லமை. “அறிவின் வல்லமை”
பென்பது அதன்பொருள். இது பதப்
பொருள் (Literal Meaning). வச்
சியார்த்தம் செய்யும்பொழுது (context)
இதற்கு “தான் ஸ்வயம்பிரகாசமாகவிரிந்து
கொண்டு தன் ஸக்திதான மாத்திரத்தால்
எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும்

சக்தி” என்றிறபொருள் அமைபும். தானே
தானுப் ஸ்வயம்பிரகாசமாயிரும் இவ்வுத்
தன் பொருந்தியது அறிவு (சித்.) இதன் சக்தி
“சித்-சக்தி.” இதற்கு சக்தி தத்துவம் என்று
பேர்.

பிஜதத்துவம் ‘சகலரூப’மானது (concrete.)
சக்திதத்துவம் ‘கேவலரூபம்’ (abstract)
பிஜதத்துவமும் சக்திதத்துவமும் சேர்ந்து
பரிமாணவிதி (Evolution theory) யாகிறது.
இதற்கு “கீலகம்” (முனை) யென்றுபேர்.
இப்படியாக சகல-கேவல சம்பந்தத்தினால்
பரிமாணக் கிராமம் ஏற்படுகிறது.

இந்த சம்பந்தம் நிலம், நீர், சீதோஷ்ணபக்
ருவம் என்றென சந்தர்ப்ப விசேஷங்களினால்
பெரிக்கிறது (உண்டாகிறது).

வித்தை சிவத்திலிட்டு ரீர்வார்த்த அத்தற்கு
வேண்டிய சீதோஷ்ண பக்குவம் அமைப்ப
பாற்றுவதால் அது தானே முனைகிட்டிக்
கொம்பி களைகிட்டி வளர்ந்து தன்மத்துச்
செழித்துப் பூத்துப் பிஞ்சுகிட்டிக் காயாகிப்
பழுத்துப் பனைத்தரும். அத்தப்பலனம்
அதனுள் போட்டயித்தை அடக்கிக்கொண்
டிருக்கும். இவையெல்லாம் “கீலகம்” என்றெ
(முனைக்கும்) தர்மத்தைச் சேர்ந்தவையாதலால்,
பரிமாணவிதி முற்றுக்குமே “கீலகம்” என்
கிற பரிபாயமாகம் இட்டிக் குறிக்கப்படுகி.

இப்படியாக பிஜம் (வித்து), சக்தி, கேவலம்
(முனை) யென்கிற மூன்றும் உயிரின் கிருஷ்டி,
ஸ்திதி, ஸயம், (பிரப்பு, வணப்பு, இறப்பு) என்
கிற முக்குண தர்மத்தை வினக்கும் உதாஹர
ணமாக (illustrative example) விளக்கு
கிறது.

இப்படியாக பிரகிருதிதர்மத்துக்கும் ஜீவதர்
மத்துக்குமுள்ள சம்பந்தமும் ஐக்கியவஸ்துண
மும் விளக்குவதாகிறது.

இப்படியே தோட்டப்பயிர்ச்சி செய்வதிலிரு
ந்து மண்பயிர்ச்சி செய்வதின் முறையும் தனக்
குத்தானே விளக்குவதாகும்.

ஆகையால் தான் ஒவ்வொரு விட்டிலும் தோட்டமிருக்க வேண்டியதோடுகூடப் பன் விக்சுபட்சவரிகளும் தோட்டம் இருக்கவேண்டும்.

“பருவத்தே பயிர்செய்” என்பது தோட்டப் பயிர்ச்சிக்கும் மனப்பயிர்ச்சிக்கும் பொருத்திய தர்மம்.

“பிரகிருதிவினுண்மையில் பரிமாணக் காலமாம்.”

ஆகையினால் பிரகிருதி விர்ப்பாப்பியானம் குழந்தைகளுக்கு பாலப்பருவம் முதல் அகம க்துவர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

சிலந்தைப் பண்படுத்துவதுபோல் மனதைப் பண்படுத்துவது சினைவு. (Discipline)

பண்படுத்தின சிலத்தில் விகதவிதைத்துப் பயிர், களைமுண்டு சாகாயல், களைபிடுங்கிக் காப்பாற்றிப், பலனளிக்கும்வகையில் அதைக் காப்பதுபோல், (Discipline) சினைவுபிறல் பண்படுத்தப் பெற்ற குழந்தைமனம் கோ னுது (கெட்டவழியில் பிரவேசிக்காது)கெட்ட எண்ணங்கள் பழக்கங்கள் பற்றுகபடி சக வாலதோஷம் நீக்கி னைக்க (நல்ல சக வரண) விசேஷத்தால் “யத்பாவம் தத்பவதி” என்றித சங்கல்ப சக்தியின் விசேஷத்தை யுணர்வுணர்ந்து அனுபவத்தில் அதை உபயோ கிக்கப் பழகுவது தீனைவு. (Realisation).

சங்கல்பசக்தியின் விசேஷமறிந்தபின் அதை மட்டுக்கொண்டு இச்சாசக்திக்குட்பட்டதாக (இஷ்டவிரோதமான எண்ணங்கள் உதிக்காம லும், விஷயப்பற்ற காரணமாய் இச்சா சக்தி மனவழிப்பட்டுச் சிதறுண்டபேரகாம லும்) காப்பதும், அந்நிலையில் மனம் கட்டுக் காவலின்றித் தானாக அறிவுக்குக் கீழ்ப்படி த்த சிந்தப் பழகுகலும், அந்த அப்பியாசத் தில் சித்திபெறாததும் அனுபவம் (Self-Ex-perience). அப்படியென்றால் அறிவுமயமான தன்னைத்தானே வனுபவித்து நிற்கல். (இதில் அப்பியாசமும் அடங்கும்). இந்த சினைவு,

தீனைவு, அனுபவம் என்றித மூன்றும் வித்பா பிடத்திற்கு இன்றியமையாத மூன்றுகால்கள்.

இந்த மூன்றுசாதனங்களைக்கொண்டு ஸர்வ கலைகளையும் கற்றுணர்லாம். இந்த மூன்று சாதனங்களும் குழந்தைமனத்திற்கு இயற்கை யாக அமைந்துள்ளன. அவை மாறிப்போ காதபடி அவற்றை பாணிபுருவம் முதல் விரு த்தி-ஞானத்தால் (Educational progress) வளர்த்த வரவேண்டும். இது பாலப்பருவம் முதல் இடைவிடாது பழகிவரவேண்டிய வித் த்பா சாதனங்களுதலால் முதற்படியான சினைவு க்கு “பாடசினைவு” பென்றித சிறப்புப்பெயர் வந்தது.

“பாலசினைவு” பென்றாலும் “அக்ஷராப்பி யாஸம்” என்றாலும் இரண்டும் ஒன்றையே குறிக்கும். முன்னது கந்தராவைப்பற்றி வந்த காரணப்பெயர், பின்னது காரியம்பற்றி வந்த காரணப்பெயர். (அக்ஷர+அப்பியாஸம்) அழி யாத தத்துவமாகிய காதத்தை (ஒலியாகவும்) சப்தமாத்திரமாகவும், (வடிவாகவும்) வரியுருவ மாகவும் (அருவமாயுள்ள அதன் அழியாத தத்துவஞானம் சித்திக்கும் வகையில்) மனப் பழக்கத்தால் அப்பியசிப்பது அக்ஷராப்பியாஸம். அ என்னும் சப்தத்தை அக்ஷர ஒலியாகவும், அ என்னும் வரியுருவத்தை அக்ஷரவடிவாக வும்,

அ என்பதின் லக்ஷியார்த்தமான அருவமான மஹாமத்திர சக்தியை “காதவடிவு” ஆகவும் உணர்வது “அக்ஷராப்பியாசமாம்.”

‘அ’ என்னு மெழுந்த சப்தத்துக்கெல்லாம் முதல் “அகரமுதலெழுந்த ஆதி” — அது போல பகவான் முதலாகக்கொண்டது உலகு.

ஆதலால் “அ” என்னும் முதலெழுத்துடன் துவங்கும் அப்பியாசம் உலகஞானம் முற்று முணர்ந்த இந்த உலகத்துக்கெல்லாம் முதலாயிருக்கப்பட்டவன் பகவான் என்று உணரும் வகையில் [தொடர்ந்து செல்லும். இடைவில்

அப்பியாசம் அடுத்த (கிட்டுப்) போனால் வந்தது மோசம். "சுற்றதனானபயன்" இன்னபாதினிடம். இவ்வளவையும் அடக்கித் தூயமானவர் (சித்) தேவியைத் துதிசெய்து தனக்கு வித்தையளிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். அதைச்சொல்லி இதை முடிப்போம்.

"பூதமொடு பழகிவனச் இந்திரியமாம் பேய்கள் புத்தி முதலானபேய்கள், போராடு கோபாதி ராஜைப் பேய்களென் போதத்தை ஈட்டிவந்த வேதனைவளர்த்திடச் [லாம் சுதர்வேதவளஞ்சன் விதித்தா விவ்வல்லலெல் வீழும்படிக்குளது மெளனமந்திராதிக்கிய வித்தையை வியத்தருள்வையே ராதவடிவாயி மஹா மந்திராதி ரூபிய ராதந்த வெட்ட வெளியே நம்சமய மாணபயிர் தழுவவரு மேகமே ஞான ஆனந்த மயிலே

வாதமி புறச்சமயம் யாவுக்கு முணர்வையி மஹிமைபெரு பெரிய பொருளே வரராஜனுக் கிருகன் மனிபா யுதித்த மலை-வளர்காதலிப்பென் உமையே." மலைராஜன் ஐடப்பொருளுக்கெல்லாம் மேலான தலைவன். இதன்பொருள்:—

ஐடசக்தி நாயகனாகிய உன்னதமான உத்தம பர்வதராஜனுக்குக் குருடனுக்குக் கண் கிடைத்தாப்போல் பார்க்கும் சக்தியுண்டா கச்சொத்தவதரித்த விதேந்திரிய ரூபாயி (உமை) சித்தந்தியே,

அழகன் (உளக்கன்) பார்வையின்றி புறக் கண் பார்வையுமிடம் கொண்டு உண்மை புனராத வாதமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் சமயமாரக்கங்கள் உணர்வதற்கு அரிதான மஹிமை பொருந்திய பெரிய (சின்மய வந்தப்) பொருளே,

ஞான ஆனந்தமயிலே, நம்சமயமான (உண்மை)யிர் தழைத்துச் செழிக்க (அருள்மழை பொழிய) வருமேகமே [கடந்த ராத-நத்துவத்துக் கப்பாலுள்ள எல்லாம்

(நிருபாதிச) வெட்டவெளியே

ராதசக்தியின்வடிவாககிருத்த உருக்கொண் டபாஸனா தேவதையாக விளங்கும் [மந்திர சக்திகளுக்கெல்லாம் மேலான மஹாமந்திராதி ரூபியே

எனது இந்திரியங்கள் புத்திமுதலான அந்தக்கரணங்கள் பூதமொடு பழகிய பழக்க வரணியால் அவ்வழியில் சென்று என் அறிவை இடையறுது விளக்கச்செய்யாத ஊடலுத்த மின்மினிப் பூச்சிபோல் அதன் ஒளிமங்கி கிட்டிகிட்டொளிகச் செய்யும் கிருஷ்டகர்ம அல்லல் ஒழிய உன் வித்தையை எனக்கு வியத்தருள்வையே,

வியந்து,—விதேந்திரசக்தியைத்தாய்: இந்தவிவேகசக்தி* எல்லாசேதனப்பொருள் களுக்கும் பொதுவாயுள்ளதாயினும் மனிதனுக்கு மற்ற எல்லாப்பிராணிகளையும்விட மிக விசேஷமாயமைந்துள்ளது. இந்த வியப்பு சக்தியில்லாவிட்டால் மனதுக்கு உற்சாகமும் உன்னக்கிளர்ச்சியும் இல்லையாரும். இதைப் புத்திமுத்த "அதிசயப்பந்த" பாடிய மாணிக்க வாசகர் இதன் அறிமேலான உபதேசமுள்ளதை வெடுத்தப்பாடியிருக்கிறார். குருடன் கண் பெற்றுத்தோல உலக ஞானத்திதழன்ற மனம் பாஞ்ஞான சித்திபெற்றப்பொழுதும், அந்த அனுபவ முதிர்ச்சியில் நிதையானந்த நிலைபெற்ற விடத்தும் பகவானுடைய அருத்திறத்தைக் கண்டு அதிசயித்த வியக்கும் என்பது அதன் பொருள்.

"மண்ணிலேயிறத்திற்று மண்ணுவதற் கொருப்படுகின்றேனை அண்ணலன்னுதன் வடியிற்சூட்டிய அதிசயங்கண்டாமே."

"* The instinct of curiosity, with its correlative the emotion of wonder, is certainly one of the principal instincts of man, and is even more marked in him than in his nearest animal relatives. Dr. McDougall, the highest authority of our time on the subject, gives the following conclusions of his research:—

"This instinct, being one whose exercise is not of prime importance to the individual, exhibits great

SUGGESTIONS FOR NATURE-STUDY:

SEA AND LAND BREEZES: HOW THEY ARE CAUSED.

பிரகிருதி வித்யா பாடக் குறிப்புகள்.

கடற்காற்று, தரைக்காற்று :

இவற்றின் உற்பத்திவிவரம் :

(இதின்மேலும்) நமக்கு கல்விகோடைகாலம். வெயிலினால் தாபமிகுவிக்கும்போது எப்போது குளிர்ந்தகாற்று அடிக்குமென்றெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். கடலோரத்திலுள்ள வீடுகளுக்குப் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் குளிர்ந்த கடற்காற்றுப் புறப்பட்டு வெயிலின் கொடுமையைத் தணிக்கும். கடற்காற்றுத் திரும்பியிலையே திரும்பியிலையே பென்று ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்து அதை வந்தவுடன் தான் நமக்கு உற்சாகமுண்டாகிறது. கடலோரத்திலேயாவது வீடுகளுக்கு சாயங்காலத்தில் தென்றல் காற்றடித்து உஷ்ணத்தைத் தணிக்கும். இப்போது கடற்

individual differences as regards its innate strength; and these differences are apt to be increased during the course of life, the impulse growing weaker for lack of use in those in whom it is innately weak, stronger through exercise in those in whom it is innately strong. In men of the latter type it may become the main source of intellectual energy and effort; to its impulse we certainly owe most of the purely disinterested labours of the highest types of intellect. It must be regarded as one of the principal roots of both science and religion."

One of the biological facts and national tendencies which the war has revealed to thinking minds is the important one that "We fail to love the truth, however much it may interest us and excite the instinct of curiosity, because we fear that it will somehow get us into trouble." This is one of the defects of cram and conventional methods in educating the child-mind whereto Nature-Study does not find a place. Wordsworth says that "Nature never did betray the heart that loved her." "We cannot believe that Nature never will betray the heart that trusts her." It was Carmen Sylva who said: "Simple truth is as complex as woman." And no true woman accepts and yields herself to the man who but half-trusts her. Conventionality in the education of the child thus breeds "A fear of the truth" which is "based upon the implicit if not explicit philosophy that Nature can only be trusted so far as one sees her, if so far."

"To the solid ground

Of Nature trusts the mind which builds for aye."—

Wordsworth.

We refer those interested on the subject to Professor R. A. Gregory's book "DISCOVERY; or The Spirit and Service of Science." (To be had of the Lalita Publishing Co.)

காற்றானது எப்படியுண்டாகிறது தென்று பார்ப்போம். கடலோரத்திலிருக்கிறவர்களுக்குத் தினம் கடற்காற்று பிற்பகலிலும் தரைக்காற்று முற்பகலிலுமாக விகிசென்றன. குளிர்ந்து விகிசு கடற்காற்று எப்படியுண்டாகிறது தென்றும் உஷ்ணமாகவிகிசு தரைக்காற்று எவ்வாறடிக்கிறதென்றும் நம்மில் எத்தனைபேர் யோசித்துப் பார்த்திருக்கும். குளியசந்திரன்உதித்து அஸ்தமிக்கிறதபோல் தவறாமல் தினந்தோறும் இந்தக் காற்றுகளடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவே. அது என்னத்தினாலென்று நாம் அனேகமாய் சிசாரிக்கிறதில்லை.

காந்தோறும் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வஸ்துக்களிலும் விஷயங்களிலும் விசேஷமிருக்கிறதாக நமக்குத் தேர்ந்துகொள்ளவில்லை. மலையடிவிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவனுக்கு அந்த மலையிலுமாயும், அதின் வெவ்வேறு விதமான கற்களும் செடி கொடிகளும் ஆச்சரியமாய்க் காணப்படாது. மலையைப்பார்க்காதவன் அதைக் கண்டவுடனே அதுவுள்ள கன்றுகளையும் செடிகளையும் கண்டு ஆனந்தப்படுவான். கடலோரத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களுக்கு அதன் பெருமையும் அஃகு முதலானவைகளும் விசேஷமாகத் தோன்றாது. அதைப் பார்க்காதவன் முதலில் கண்டவுடன் ஆச்சரியப்படுவதோடுகூட எப்படி சகவான் இருக்கத்தானென்று யோசிப்பதமுண்டு. சாயங்காலவேளையில் தினந்தோறும் கடற்காற்றுக் காற்று வரக்கப் போனாலும் அங்கே நாம் படுத்து விடுவாடும்படியான மணல் எப்படி அங்கே வந்தது, எங்கேயிருந்து உற்பத்தி ஆயிற்றென்று யோசிப்பீர்களா? சகவானிருக்கையானது யோசித்தப் பார்த்தால் அப்பமாகத்தோன்றும் பதார்த்தத்திலும் வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொன்றையும் கவனித்துப் பரிசோதித்துப் பார்த்தால் சகவான் மகிமை புலப்படும். பிரபஞ்ச இருக்கையின் தத்துவமும் உண்மையும் விளக்கும். பார்க்கப் போனால் சாதாரணமாய் ஒருபுனியம் விசுவையு

கண்ணில் போட்டால் நானு ஐந்து நாளுக்குக் கண் லாம் முடிக்கிறதே; அதைப்படியென்று கேட் டால் அதற்குப் பதில் சொல்லுவது எவ்வளவு கஷ்டம். நம்மில் எத்தனை பேர்களுக்குத்தான் சரியானபதில் தெரியும். ஆகையால் அந் பி மாம்க் காணப்படும் விஷயங்களையும் நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதில்.

கடற்காற்று.—கடற்காற்று குளிர்ந்து விச கிறதற்குக் காரணம் அக்காற்றுச் சுழத்தித் தண்ணீரின்மேற்பட்டு வருவதாலென்று எல் லாருக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் காற்றுச் சிறப்பதில் மாத்திரம் அடிக்கிறதற்குக் காரண மென்னவென்று பார்ப்போம். சூரியன் பிர காசத்தால் எல்லா வஸ்துக்களும் உஷ்ணப்படு மென்பது தெரிந்தவிஷயம். வெயிலில் ஒரு கல் கிடந்தால் அது சுட்டுப்போகிறது, நம் முடைய கண்ணுக்குத் தெரியாத காற்றைப் வாறே. மழைகாலத்திலும் பனிகாலத்திலும் காற்றுக் குளிர்ந்திருக்கிறது. வெயிலுக்கெதிராக இருக்கும் கோடைகாலத்தில் காற்று வெப்ப மாயிருக்கிறது. அடுப்பண்டையிருத் தால் அடுப்பில் பட்டுவரும் காற்று உஷ்ணப்பட்டு நம்மேல் உஷ்ணமாயிக்கும். வெயிலில் ஒரு கருங்கல், கட்டை, ஒரு பாத்திரத்தில் ஜலம் இவைகளைப்பெல்லாம் வைத்துவிட்டுக் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் பார்த்தால் கருங்கல் அதிகமாகவும், கட்டை கொஞ்சமட்டிலாவும் சுட்டிருக்கும். ஜலம் எல்லாவற்றைக்காட்டி யும் குறைச்சலாக உஷ்ணப்பட்டிருக்கும். செம்பு பித்திரைப் பாத்திரத்தில் வைத்திருந் தால் அந்தப் பாத்திரம் உஷ்ணப்பட்டுத் தண் னீரும் சுடலாம். மாப்பாத்திரத்தில் வைத் தால் சீக்கிரம் சுடாது. இதனால் நமக்கென்ன தெரியாதென்றால் சூரியன் வெயிலினால் சில பதார்த்தங்கள் அதிக சீக்கிரத்தினால் சில கொஞ்சம் மெதுவாகவும் உஷ்ணப்படுகின் றனவென்று தெரிகிறது. காலைச் சூரியன் உதயமானதமுதல் அவன் மிணங்கப்பட்டு உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்கள் கொஞ்சம் கொ

ஞ்சமாய்ப்பட ஆரம்பிக்கும். காலைச் சூரிய வெப்பம் அதிக உக்கிரமாயிராது. நாழிகை யதிகாதிக்க அதிகரிக்க உஷ்ணமும் ஜாஸ்தியாகி எல்லாம் சுட்டுப்போகின்றன. கடல் நீருப் படியே காலைச் சூரியன் உஷ்ணப்படாது. வெயில் ஜாஸ்தியாக ஆகத்தண்ணீரிலும் அதிக உஷ்ணப்படுகிறது. ஆனால் முன்னேசொன்ன படி தனையும் அதிலுள்ள வஸ்துக்களும் சீக் கிரம் உஷ்ணப்பட்டுப்போகும். தண்ணீரோ அல்லவாவு சீக்கிரத்திலாகிற திவிலை. அதி காலைவேளைச் பார்த்தால் தண்ணீரும் தரை யும் உஷ்ணத்தில் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாச மில்லாமலிருக்கலாம். எட்டுமணி சுமருக் குத்தரை கொஞ்சம் கட ஆரம்பிக்கும். மார் 11, 12 மணிக்கு தரை கொதித்துப் போய் விடும். கடலோ அதிகமாகப் சுட்டுப்போகிற திவிலை. தாழையானது சுட்டும் கடல் சுமாராகக் குளிர்ந்து மிருக்கிறதினால் என்ன உண்டா கின்றதென்று பார்ப்போம். நம்மைச் சூழ் திருக்கும் காற்றும் உஷ்ணத்தினைச் சம்பந்தத்தி னால் முறையே உஷ்ணப்பட்டுக் குளிர்ந்தும் வருவென்று கண்டிருக்கிறோம். அடுப்பன் டையிலிருக்கும் காற்று எவ்வாறு சுட்டுப் போகிறதோ அவ்வாறே தரையைச் சூழ்ந்தி ருக்கும் காற்றும் சுட்டுப்போகும். கடலில் சூழ்ந்திருக்கும் காற்று தரையைச் சூழ்ந்திருக் கும் காற்றைப்போல் சுட்டுப்போகாமல் சுமா ராய்ச் குளிர்ந்திருக்கும். ஒரு பக்கத்தில் காற்றுச்சுட்டும் இன்னொரு பக்கத்தில் குளிர் ன்றுமிருக்கும் காற்றுகள் அப்படியப்படியே விரும்புமாவென்று பார்ப்போம். அசை யப்போருளாகிய கல் முதலானவை இருக்கு மிடத்திலேயேயிருக்கும். காற்று எப்போ தும் அசைத்துக்கொண்டேயிருக்கும். ஒரு வினாடியிலிருத்தவிடத்தில் இன்னொரு வினாடி யிலிருக்காது. அசைவதானது நமமுடைய கண்ணுக்குத் தெரியாதபோலும் ஒரு விதமாயவியலாம். ஜன்னலைச் சாத்தியிட்டுக் கொஞ்சம் திறந்துவைத்து அதின்வழியாக

சூரியன் வெளிச்சம் ஒரு அகநக்குள் வரும் படி செய்தாளும்கூட, இவ்வாறிட்டால் ஒட்டில் ஒரு துவாரத்தின்வழியாக சூரியவெளிச்சம் வந்தாலும்கூட; கத்தையால்வரும் வெளிச்சத்தில் பார்த்தால் கிணத்துடியும் குப்பையும் கிடிகிடென்று போய்க்கொண்டும் வந்துகொண்டிருக்கும். அந்தத் தூசிகள் ஒடுவதற்குக் காரணம் காற்று. ஆற்றில் தண்ணீர் ஓடும்கூட இவ்விதமாகவே தன் வேகத்தால் கொண்டுபோவதுபோல், காற்றும் தான் போகும்போது தூசிகளைப்படித்துக் கொண்டுபோகும். சாதாரணமாய்க் கண்ணுக்குத் தெரியாது. வெளிச்சத்தினால் தூசிதப்பு போகிறது தெரிகிறதனால் காற்றின் ஒட்டத்தை யறிக்கிறோம். இப்போது தண்ணீர்பேரிலும் தண்ணீரில்பேரிதுமுள்ள காற்று என்ன செய்கிறதென்று கவனிப்போம். அதை யறிவதற்குமுன்னாலே உஷ்ணப்படுவதால் பதார்த்தங்கள் ஏதாவது மாறுதலை படைக்கின்றனவா வென்று பார்த்துவேண்டும். சுண்ணாம்புக்காய்க்காய் அடுப்பில்போடுவோம். அது பழுக்கப்பழுக்கக் காய்கிறது. அது அகடையும் விகாரங்களேகைகளில் ஒன்றைப்பற்றி மாத்நிரம் இப்போது கவனிப்போம். அதாவது, காண்டிக்காய்ப்பு கொஞ்சம் பெருக்கும். அது கண்ணுக்கு கண்ணாகத் தெரியாது. ஒரு இரும்பு மோதிரத்தில் சரியாய்ப் போகும்படியான ஒரு இரும்புக் கோலிக்குண்டை பெடுத்துக் கொண்டு அந்தக்குண்டை மாத்நிரம் அடுப்பில் போட்டுக் காப்ப்ச்சுவோம். அதை ஒரு சாமணத்தால் பிடித்துக்கொண்டு இப்போது அந்தக்குண்டு மோதிரத்தில் முன்போல் சரியாய்ப் போகாமவென்று பார்த்தால் பேசுகோது. இதனால் என்ன விளக்குகிறதென்றால் இரும்புக்குண்டு உஷ்ணப்பட்டதால் பருத்துவிட்டதென்பது விசேஷ மாகிறது. உஷ்ணத்தினால் இரும்பு முதலிய கடின வஸ்துக்கள் மாத்நிரமல்ல, தண்ணீரைப் போன்ற நிரல பதார்த்தங்களும் காந்தைப்போன்ற

சூரியம் பதார்த்தங்களும் உஷ்ணப்பட்டால் பருமனில் ஐந்துபாகும்.

உருவம் பெருத்தால் என்ன உண்டாகும்? அது இலேசாக ஆகியிடும். இரும்பைத்தாட்டிலும் தங்கம் கனமென்று சொல்லுவார்கள். அப்படிபென்றாலென்ன: "இரும்பில் ஒருபலமும் தங்கத்திலே ஒரு பலமு" எடுத்து விடத்தால் சரியாய்த் தானிருக்கும். இப்படியிருக்க கனம் லேசென்று எப்படிச் சொல்லுகிறது. ஒரு விசை கத்திரிக்காய் வாங்குகிறோம். கத்திரிக்காயின் கனமும் ஒரு விசைக் கல்லின் கனமும் சரியாயிருந்தும் கத்திரிக்காய் லேசல்லவா. விசைக்கல் பெரிதாயிருக்கிறது. கத்திரிக்காயோ அதைப்போல் எவ்வளவோ மடங்கு பெரிதாயிருக்கிறது. ஒருகையில் ஒரு கத்திரிக்காயையும் இன்னொருகையில் அந்தக் கத்திரிக்காய் வல்லவடி பருமனுள்ள இரும்பையும் எடுத்துப் பார்த்தால் கத்திரிக்காய் வெகு லேசாகவும் இரும்பு அதிக கனமாகவுமிருக்கும். ஆகையால் இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்று கனம், மற்றொன்று இலேசான என்று சொல்லுவதின் தாற்பரியம் என்னவென்றால் ஒரேபருமனுள்ளதாக இரண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் எது கனமாகத்தெரிகிறதோ அதைக் கனமான வஸ்துவென்றும் மற்றொன்றை இலேசான வஸ்துவென்றும் சொல்லுகிறோம். உஷ்ணப்படுவதால் காற்று பருக்குமென்று சொன்னோம். பருத்ததினால் பச்சத்திலுள்ள உஷ்ணப்படாத காந்தைக் காட்டிலும் லேசாக ஆகியிடாதா? அது எப்படியென்று இன்னும் சந்தர்ப்பர்ப்போம்.

சூரிய உஷ்ணத்தால் பூமியானது சுட்டுப் போகிறது. அதற்குச் சுற்றியும் அதன்மேல் பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஒரு சூன்யமணிப் பருமனுள்ள காந்தைப்பற்றி மாத்நிரம் பேசுவோம். அந்தக்குன்றுமணிக் காற்று தன்மேல் பூமிவிடையுள்ள படுவதால் ஒன்றைக் குன்றுமணிப் பருமனுததாக கீழைப்போம். இதற்கு மேலே உஷ்ணப்படாமலிருக்கும் சூன்ய

மணிக்காற்றைக்காட்டினும் இது லேசாகி விடாது, கத்திரிக்காய்ப் பருமியையும் விசைச் சல் பருமியையும் போன்றதும் பார்த்துக்கொள்ளுவோம். இப்படியே ஒவ்வொரு குன்று மணிக் காற்றுமாகும். இப்படி உஷ்ணப் பட்டதால் பூமிக்குச் சமீபத்திலுள்ள காற்றினது இலேசாகி மேலே கிளம்பியிடும். காற்றினது எப்போதும் அசைத்து கொண்டிருப்பதால் லேசாயிருக்கும் காற்று அடியிலும் களமாயிருக்கும் காற்றமேலேயும் தங்கி யிராது. ஒரு பார்த்திரத்தில் தண்ணீரை வைத்து அதற்கடியில் ஒரு செட்டியைப் போட்டால் அது அடியிலிருக்குமா? அடியிலேயுமிருக்காததால் கூட தையை பெடுத்தவுடனே மேலே கிளம்பியிடும். அது மேலே கிளம்பியும், அது இருந்தவிடத்திற்கு மேலேயிருந்த தண்ணீர் வந்துகிடும். இதை நாம் கேரில் பார்க்கமுடியும். காற்று மேலே போகிறது கிழேயிருக்கிறது கண்ணுக்குத் தெரியாதபிணம் இவ்வாறு நடக்குமென்று நாம் ஊகிக்கிறதோடு ஒருவாறு பிரத்தியட்சமமாகவும் காணலாம். ஒரு வெள்ளை லீஸாயில் கொஞ்சம் புனைபையடைப்போம். காற்றென்றால் கண்ணுக்குத் தெரியாது. புனை கண்ணுக்குத் தெரியும். அந்த லீஸாயின் அடியில் சற்றே விளக்கைக் காட்டினால் அடியிலிருக்கிற புனை மேலே கிளம்பியிடும். மேலேயிருக்கும் புனை கிழேயுக்கும்.

ஆகையால் சூரியனுஷ்ணத்தினால் உஷ்ணப் படுகி பூமிக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் காற்றும் உஷ்ணப்பட்டு லேசாகி மேலே கிளம்பிப்போகும். அக்காலத்தில் சமுத்திரமானது பூமி கையப்போல் அவ்வளவு உஷ்ணப்படுகிறதில்லை வென்று கண்டோம். அதைச் சற்றேயிருக்கும் காற்றினது குளிர்ந்தும் பூமியைச் சற்றேயிருக்கும் காற்றைக்காட்டினும் களமாகியிருக்கும். பூமியைப் போட்டிருக்கும் காற்று மேலேயேயானவுடனே அந்த விடத்திற்குக் கடலினின்று குளிர்ந்த காற்றுவருகிறது. இதுதான் பிற்பகலிலடிக்கும் கடற்பாற்றி.

தரைக்காற்று. பகலில் கமர் பன்னிண்டு மணிக்கு ஆரம்பிக்கும் கடற்காற்று சூயல் கால மெல்லா மடித்து இராத்திரியிலும் வெகு காழிகை வடிக்கும். அதற்குப்பின் தரைக்

காற்றுத் திரும்பும். பகலில் சூரியகிரணத்தால் பூமி காய்ந்து சூரியன் அஸ்தமனமாக பூமியின் கொதிப்புக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீங்குகிறதைப் பார்த்தோம். பகலில் தன்னிடத்திருந்த உஷ்ணத்தைப்பெல்லாம் போக்கி ராத்திரியில் பூமி குளிர்ந்துபோய்விடுகிறது. சமுத்திர ஐஸ்மூலப்படியே. ஆனால் பூமிக்கும் சமுத்திரத்திற்கும் ஒரு வித்தியாசமுண்டு. பூமி எப்படி சூரியக்கிரணங்களை வரங்கிக்கொண்டு ஐஸத்தைக்காட்டினும் சிக்கிரத்தில் உஷ்ணப் படுகிறதோ அவ்வாறே தன்னிடத்திலுள்ள காக்கையை சிக்கிரம் கொடுத்தவிட்டு தண்ணீரைக்காட்டினும் சிக்கிரத்தில் குளிர்ந்துபோய்விடும். அது எப்படிப் போவென்றால் சூயல் பட்டுப் பணத்தைச் சம்பாதிக்கிறவன் அந்தப் பணத்தைவாசியிற்றைத்துவிடாமல் மெதுவாகவே செலவுசெய்வான். சூயலின்மையால் சம்பாதிக்கிறவன் எவ்வளவு சிக்கிரத்தில் சம்பாதிக்கிறானோ அவ்வளவு சிக்கிரத்தில் இறைத்தவிட்டு மற்றவனைக்காட்டினும் முதலில் பணக்கானது விடும் கடைசியில் அவனைவிட ஏழையாய்விடுகிறது. அப்படியேபோல பூமி முதற்பகலில் தண்ணீரைவிடக் குடாகியிருந்தால் ராத்திரியாக ஆகத் தன் உஷ்ணத்தைச் சிக்கிரம் கொடுத்தவிட்டு சமுத்திர ஐஸத்தைக்காட்டினும் குளிர்ந்துபோய்விடுகிறது. ஆகையால் கடற்காற்று ராத்திரியில், உஷ்ணம் உண்டாகும்படியாய் படியே, சமுத்திரத்தைப் பெட்டியிருக்கும் காற்று உஷ்ணமாகவும் தரையைப்போட்டியிருக்கும் காற்று குளிர்ந்து மிருக்குமாதலால் சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்த காற்று லேசாகிப் போய்விட அந்த இடத்திற்குத் தரையினின்று காற்று ஓடிவரும். கல்ல கோடைகாலத்தின் பூம் கொதித்து நனராக ஆகிக் குளிராததலால் அந்தக்காற்று உஷ்ணமாகவேயிருக்கும். கொதிக்குமபடியான மலையில் பட்டு வருமாயின் அதிக் காக்கையாயிருக்கும். ஆகையால்தான் சென்னைப்பட்டணம் முதலான சில ஊர்களில் மே, சூன் மாதத்தில் பகலில் 11-மணிவரையில் வடிக்கும் தரைக்காற்று கொடுப்பைப் போலிருக்கும். அந்தக்காற்று கொதித்துக் கொண்டிருக்கிற மலையிலும், குன்றுகளில் பட்டு வருவதால் சூயல் உஷ்ணமாய் வருகிறது.

"It is not knowledge which moves the world but spiritual ideals and moral convictions."

† "TO HIM WHO ROBBED ME OF ALL THAT'S MINE": A STUDY IN THREE ACTS.

† "வாரும் வாரும் துரையே இந்தண்தானாது உமக்குட?"

[Vide "Three Words of Strength" or "மூன்று மந்திரங்கள்" in "காதலித காமகன் சிலம்பொலி"]*

"விட்டுப்பிடி, செத்துப்பிழை, செசித்திரு."

திருவிண்ணப்பம்—Invocation.

"பிட்டுக்கு மன்குபத்து பிரம்படி பட்டி
மட்டுக்குமிருள் மன்குல்லாச் சமையலுற்றுல்
எட்டுக்குமுன்னே மருத்தவரை யாட்டுய்தது
அட்டுண்ணவாழ்வார்க் சதிதியாய்க் தாளையே!"

(முதல் அங்கம்): "சோனைக்கண்டனம்": (Act I.)

"பண்டையித்தொடும் இன்றையித்தொடும் ஒளிக்குந்தோனைக் கண்டனம்"

(2-வது அங்கம்): "பற்றுமின்": (Act II.)

"ஆர்மின், ஆர்மின், கண்ணலப்பினாயிற் தாண்டினையிடுமின்"

"சுறையின்! குழையின்! தொடர்மின்! விட்டாயின்!—பற்றுமின்!"

(3-வது அங்கம்): "பிடித்தபற்று": (Act III.)

"ஆளுடைச்சுடரே! அளித்ததோர்னியே! பெருந்திறல் அருத்தவர்க்கரசே!
பொருளுடைக்கலையே! புதுச்செய்க்குடத்தோய்கமே! யேசுத்தின் பொலியே!
தெருளித்தடியார் கிணையுட்புருத்தி அவர் உளநாக்கலி கண்டனே!
இருளித்தன்னைச் சிக்குணப்படித்தேன்! எக்கெழுத் தருளுவதனியே!"

பியாகம் - இராகம்.

ஆசோழனம்: ஸரி கம பம பசி ணா
அவசோழனம்: ஸரி தப மக ரிஸ

(பல்லவி)

† "வாரும் வாரும் துரையே இந்தண்தானாது உமக்குட?"

வாரும் வாரும் ஆண்டியப்பதரையே இந்தண்தானாது?

(அருபல்லவி)

காப்புக்கொதுக அட்டிகையொட்டியானம் கண்டொள்ள மங்கலஜோடிப்பு
கணாமுருகு நாகர்நிருகுபு சாவாங்கட்டி புதுச்சேரிக்கொதுசெடு
வேலங்காய்க்கொதுகம வெள்ளிப்பாத்திதன் பின்னிகளும் கொள்ளுகொண்டது
போதாதென்றுன்னியே நயம்பித்தனை சாமானுத்துக்கிய துரையே!

[வாரும் வாரும்—இந்தண்தானாது உமக்குட?

(சரணங்கூள்)

1. அதுதென்கெய்வெனென் நறிகாரதோனை

சுதருமற்செப்பியே—சென்னசொற்றவனாமற்

* Compare: "தயக்கமாவத்கமபுருஷசுட்டி" and Herbert Spencer: "Devotion to science is a fact worship—a fact recognition of worth in things studied; and by implication in their cause."

† (This refrain is taken from a song which is very largely and commonly sung by little brides during 'Nalangu' on the occasion of their marriage.) இது ஒரு கல்குப்பாட்டின் முதலடி. (பியாக்கு இராகம்.)

* The following are the footnotes to Three Words of Strength in "Lyrics and Lay-songs of Temple-Legends." (See next page.)

குறவாகும் செய்பாமம் சூக்தமாய்வந்தன்னே யுட்டையுடைத்து,

சான்பேயுபேச்செல்லாச் சேட்டுத்தொன் டேபொருச்செல்லிய துறையே!

[வாரும் வாரும்—இத்தனத்தானாடி உமக்குஉ?

2. நகைபோச்சு சுட்டுப்போச்சுப் பகைபோச்சுப் பணம்போச்சு

வகைவகையாப் பேசிகல்ல வாதசெய்வார் ஸுட்ப்போச்சு

[வாரும் வாரும் துறையே இத்தனத்தானாடி உமக்குஉ?

3. வந்துள்ளேசோகித்துப் பெட்டிபெணையெலாக்கிறது பார்த்துக்கங்கைத் துணிதழித்துச்
சுத்தம்பெட்டியை வைத்துத்தித்தம்மா! நகைபெட்டெல்லமொன்றும் வெளவியதுறையே

[வாரும் வாரும்—இத்தனத்தானாடி உமக்குஉ?

4. நகைத்தன்னே பென்மர்மக்கள் கோகிறுப்பி கொடுத்தோமென்று

சுத்துள்ளேவந்தகின்ற உன்வித்தைபை உளமொன்றி யுண்டாயட்டாமலே!

பொத்தன்னகைதேடிப் பக்குவமாய்ப் பறிமுகம் வாங்கிவைத்த

வித்தைபையான் என்னென்று சொல்லுவென் துறையே!

[வாரும் வாரும்—இத்தனத்தானாடி உமக்குஉ?

5. நாடுபோச்சு நகர்போச்சு மனைபோச்சு மதயும்போச்சு

விடுபோமென் துருட்டினாலும் மெய்கிட்டிப் பொய்சொல்லென்!

என்றனை அடிமைகொண்டு படுத்தினது போதாமல்

கன்றுவிடின் தலைகடிக்கக் கற்பித்தான் தேசமிதல்!

[வாரும் வாரும் துறையே இத்தனத்தானாடி உமக்குஉ?

6. விட்டிண்கறை மேலிருந்து விழ்க்கின்றே சொல்லெனென்று

விட்டிண்மன் அகலத்திற் அகைக்கொடுபோய்ப் பணம்பறித்திர்

சாட்டிலேஜனமிருக்க சுடுப்பாவினைவிட வாக்கத்தாலும் உடன்பட்டிடுதே!

புட்டிசொய்யெரு தனத்தித்தவிலையா சொதபுண்ணிற் சொந்திட்ட துறையே!

[வாரும் வாரும்—இத்தனத்தானாடி உமக்குஉ?

Act (1) These are the very words of the Heavenly Lancer—the Divine Policeman commissioned to preserve God's Peace: "Do good in return for evil. No one is under your protection. You and your family are alike under the wing of God. This is an opportunity to test your Patience (சாந்தி) and Peacefulness (சாந்தி). It will be a disappointment to ME if you fail to stand the test. There is no such thing as abuse and insult. Borne patiently these things are honours."

Act (2) Thus spake again in the SILENCE of the Soul the Divine Lancer (God's own Policeman bent on preserving God's Peace on Earth and Good Will among men), investing *Servus Dei* with the sword of wisdom: "God has placed you as a shield (சாந்தி) and protection (சாந்தி) to your 'neighbour.' (You must rise up and prove equal to the task.) You talk of *qualifying* and *qualifying* and *qualifying* with regard to *Principles* (that are *Absolute*). You have not been harassed and annoyed sufficiently. Why should I interfere! Suffering is that *the* *Leaven* which brings people up to the *Mark*. If they like the *Leaven* (since there is no suffering, they have not attained it) and without the *means* they cannot achieve the *end*. Help and protect them by elevating them, not by satisfying the passions which are evil and which demand satisfaction."

Act (3) In presenting again the Divine Flag of Discrimination (*Kalkida-dharmam*) and the mystic weapon which 'conquers the enemy'—*Karmavaram* with the Armour of Light (*Prakachinamam* *Varacham* to *Servus Dei* the Lord of Hosts and Teacher of the Teacher, the Son of God, addressed himself to the soul in this talk of grievance merged, responding to its prayer: "O Lord! save us from all evil!" thus:—"What is all this talk of grievance and rights and possession? There is no grievance that is not a benefit; no right except to humility; and no possession that is due except truthfulness. I thus armed disarm your neighbour and uproot his hatred by your Love. Love thy neighbour as thy own self."

"Look at me! Give me thy heart! Adore me! Serve me! Cling in Faith and Love and Evermore to Me! So shalt thou come to me! I promise true for thou art sweet to me! And let go these riles and writ duties! Fly to Me alone! Make Me thy single refuge. I will free thy soul of all its sins. Be of good cheer!"—*Aggharand-Gila*.

† Compare Huxley: "If wife and child and name and fame were all to be lost to me one after the other as the penalty, still I would not lie."—I offer to Charles Kingsley (1800) *was* after the death of his first child,

CHILDREN'S PAGE.

சிவனார்க்கான பக்கம்.

NOBILITY OF CHARACTER NOT DEPENDENT
ON RACE OR CLAN.உத்தமகுணம் ஜாதி இனத்தையே பொறுத்ததன்று.
ஓர் உண்மை உண்மை.

கேம்பி எஃபுட் சனியிதம் வாழை தன்
நிஞ்சலையாது திரியாதம்;—ஆகவே
நெய்திரெவினும் இயல்புடைய கேண்மை
மணத்தாம் பச்சம் அரிது.

கேம்பியைக்குணத்துப் பழக்கவையுதாஹம் வா
ழைப்பதும் அதனால் தன் நிஞ்சலைய சிறிதும் மாறாது;
அதுபோல உத்தமகுணமும் எவர் எவ்வளவுதாராயி
றும் உத்தமகுணத்தாலே விளங்குகள்.

"ஒருகாலத்து அமெரிக்காக்கும் மேலிந்திய
ருக்கும் நடந்த சண்டையில் அமெரிக்க
சேனாதிபதியின் இரண்டு பிள்ளைகள் எதிரிக
ளாகிய இந்தியருடைய கையில் சிறையா
னார்கள். அந்த இளஞ்சிறைகளை என்ன செய்
பலாமென்று வெறு யோசனை நடத்தது. சில
அமெரிக்கருக்கும் பழிவாங்கும் கிபித்தமாயும்
மற்ற அமெரிக்கருக்கு ஒரு பயமுண்டாகும்
படியாயும் அந்த இளஞ்சிறைகளை ஒரு மாத்
தில் கட்டித் தொக்கவிட்டு அம்புசளை ஒல்
வொன்றாக அவர்களிடேயே எய்து பிராணவதை
செய்து கொன்றுவிடலாமென்று சிலர் யோச
னைசொன்னார்கள். சிலர் எதிரிகளின் எல்லா
கட்டைக்கு அவர்களைப் பிணையாக வைத்துக்
கொன்றிவண்டும் என்றுார்கள். ஆனால் அந்த
இந்தியருக்குள் "வெண்மேகம்" என்று அருத்
தக்கொள்ளும் பெயர்பெற்ற ஒரு விரன், "அத்
தச்சிறுவர்களை காணெய்யுத்தென்; அவர்களை
என்னிடத்திலேயே ஒப்புவிக்கவேண்டும்"
என்று சொல்ல, மற்ற இந்தியரும் அதற்கி
ணங்கி, அந்தச் சிறுவர்கள் அவன் வசத்தி
லேயே இருக்கவேண்டும் என்றும், உடனே
அமெரிக்கருடைய சேனையை அப்புறப்படுத்தி
இந்தியர்கேட்ட சிபந்திகளுக்கு இணங்காத

பக்கத்தில் அவன் பிள்ளைகளிருவரும் கொலை
செய்யப்படுவார்களென்று அவர்கள் தகப்ப
னுக்குச் சேதிசொல்லி அனுப்பவேண்டுமென்
றும் நிர்மானித்தார்கள். சேனைத்தலைவனுக்
குத் ஊதுபோன மனிதன் திரும்பிலாக்கொ
ஞ்சகாலம் சென்றபடியால் அது வரையில்
வெண்மேகம் என்னும் விரன் அந்தப் பிள்ளை
களைத் தன்னுட்கடியமட்டுமே தயவாய் நடத்தி
வந்தான். இறு மூற்ற இந்தியத் தலைவர்களுக்
கெல்லாம் இவ்விடமாய் இராமையால் அவர்கள்
அந்தக் குழந்தைகளைக் கடுகடுத்துப் பார்த்து
வந்தார்கள்.

இந்தச் சிறு பிள்ளைகளுக்குத் தங்கள் விர்ப்
பந்தமான ஸ்திரீயில் இருந்த சங்கதி தெரியா
திருந்தாலும், மூத்தவனான (Edgar) எட்கர்
என்பவன் மாத்திரம் இந்தியவீரர்களின் மூகக்
குறிகளைப் பார்த்துத் தங்களுடைய அபாய
மான ஸ்திரீகைய ஒருவாறு ஊகித்தான். வெண்
மேகத்துக்குக் கொஞ்சம் இவ்விரைவு பேசத்
தெரியுமதனால், அந்தப் பிள்ளைகளை எப்போ
தும் அபகரபாணிகளாய் இந்தியர் காத்துக்
கொண்டிருந்தபோதிலும், அவர்களை அடிக்கடி
வெள்ளியே அழைத்துக்கொண்டுபோவான். ஒரு
நாள் அந்தத் தலைவன் அந்த விரலுள்ள குறி
கைகள் எல்லாவற்றிலும் அங்கே வேகமுள்ள
தென்று பேர்பெற்ற தன் குறிகையேயல் தானும்
அந்தச் சிறுவர்களுமாக ஏறி வந்த இந்திய
சேனையாரிருந்த கூடாரத்தைச்சுற்றிச் சவாரி
செய்துக்கொண்டிருக்கையில் சிறுவர்களைப்
பார்த்து, "குழந்தைகளை! இந்தக்குறிகையின்
வேகத்தை நான் என்னவென்று சொல்லப்
போகிறேன்; இவ்வுள்ளம் அநிகம் புழைத்தக்
கது; மேலும் குறிப்பும் இதற்கு கங்குயத்
தெரியும். இதன் வேகத்தால் நான் காத்தனை
யோதகம் எதிரிகளைத் தவிர்த்தும் தப்பி உயிர்
பிழைத்திருக்கிறேன்" என்று இவ்வாறு குறி
கையின் குணங்களை அந்தப்பிள்ளைகளுக்குச்
சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், கூடாரத்தில்
ஒருவிதமான சந்தடியும் குழப்பமும் உண்டா

யிற்று. அத்தென்னவெனில், அமெரிக்க சேனைத் தலைவனுக்குத் தூதர்போயிருந்த மனுஷன் திரும்பிவந்ததனால் உண்டானது.

உடனே வெண்மேகம் மூத்தபின்னோயைப் பார்த்து: "ஐ குதிரைசவாரி பண்ணுவாயா?" என்ன, "எங்கள் தகப்பனார் சுற்றுக்கொடுத்திருக்கிறார்" என்று அவன் மறுமொழி சொல்லவே, அவனைப்பார்த்து: "உங்கள் தகப்பனிடத்தில் போன மனுஷன் 'அவர் இந்தியர் சொன்ன சிப்பந்திகளைக் கேட்கமாட்டே' னென்று சொன்னதாகத் திரும்பி வந்துவிட்டான். இனி உங்களுக்கு மீட்டெயில்லை. இந்தியர்கள் உடனே உங்களைக் கொன்றுவிடுவார்கள். நான் உங்களைக் காப்பாற்றக்கூடமா வென்று பார்ப்போம். அதோ மறுதலாத்தில் இருக்கிறதே அந்தத் தோப்பு' உனக்குத் தெரியுமா? அந்தத் தோப்பிலேதான் உங்கள் தகப்பனார் பானவம் இறங்கியிருக்கிறார். நான் உங்களைக் கொஞ்சதூரம் குதிரையேல் சுற்றிக் கொண்டுபோய் உங்களைக் குதிரையேல் விட்டு விட்டு இறங்கிவிடுகிறேன். நீ உடனே குதிரையின் காதைப்பிடித்துக் கிள்ளினால் அது அதிக வேகமாய் ஓயும். அந்தத் தோப்பைபோக்டிக் குதிரையைச் சொலுத்தினால் உன் தகப்பனாரி ருப்பிடம் போய்ச்சேரலாம். ஆனால் கல்லடிக்குமரத்திரம் தப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும்" என்றான். இவ்வண்ணம் வெண்மேகம் சொல்லக்கேட்ட மூத்தகுமரன்: "உம்முடைய தப வேதையு; நீ எங்களை இப்படி விட்டுவிட்டால் இந்தியர் உம்முடைய உயிரை வாக்கமாட்டார்கள்" என்ன, அதற்கு வெண்மேகம்: "நீங்கள் எனக்காகச் சிந்திக்கவேண்டாம்; எனக்கு 40 வயதாயிற்று; நீங்களோ மறுவர்கள். இரண்டு பேரைக் காப்பாற்ற ஒரு உயிர்போனால் சிறித்தமிழ்லை, என்றுயிர் அல்லவையு மேலானதல்ல" என்றான். இவ்வாறு வெண்மேகமும் மறுவனும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இப்போ போர்ச்சேவகர்களெல்லாம் அமெரிக்க சேனாதிபதியிடமிருந்து சமாதானம் கொண்டு

வந்த மனுஷன்மேலேயே வியாபகமாய்ச் சிறுவர்களைக் கவனியாமல் இருந்தார்கள்.

இப்படி அவர்கள் அயர்ந்திருக்கிற தருணம் பார்த்த வெண்மேகம் குதிரையை விட்டுக் குதித்துப் பின்னோக்குக்கு குதிரையை முடிக் கும்படிச் சமீக்கைபண்ணினான். மூத்தவனாகிய எட்கரில்கொஞ்சு படபடவென்று தடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவன் உடனே குனிந்த குதிரையின் காதைப்பிடித்து நகக்க, அது வாயுவேக மனோவேகமாய் ஓடி இந்தியர் என்னவென்று பார்த்து விழித்துக்கொள்வதற்கு முன்னே 100 கஜதூரம் போய்விட்டது. அப்போது அவர்கள், பின்னே தங்களைத் தாத்திக்கொண்டுவருகிற சப்தத்தையும் 'கிரீ கிரீ' என்று தங்கள் சமீபத்தில் வந்து விழுகிற பானங்களின் ஒசையையும் கேட்டுப்பயந்து, மூத்தவன் இளமவனைநோக்கி "ஸயொனெல்! கேட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொள், பின்னே அவர்கள் வருகிறார்களா பார்" என்று சொல்லவே, "ஸயொனெல் ஆம் அவர்கள் வருகிறார்கள், ஒரு பெருங்கட்டம் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறது. வெண்மேகந்தான் அவர்களை நடத்திவருகிறான்" என்ன, அதற்கு எட்கர்: "வெண்மேகம் ஒருக்காலும் கம்மை எதிர்த்த வாயாட்டான், இன்னும் வாரோ பார்" என்றான்.

அச்சமயத்தில் இவர்களைச் சுற்றி அம்புகள் சமரசியாய்ப் பொழிய எட்கர் தானே திரும்பிப் பார்த்தபொழுது தம்பிசொன்னது சரி யென்று காணப்பட்டது. இவர்களைத் தொடர்ந்த வந்தவர்களுக்குள் வெண்மேகம் அதிக சமீபத்துக்கு வந்துவிட்டான். அவன் சேன மில்லாத ஒரு குதிரையேல் சவாரிசெய்து இந்தச் சிறுவர்களைக்கிட்டு இந்தியயானையில் பின்னோக்குத் தெரியாமல் வதோ சிலவார்த்தைகள் சொல்லிக் கத்தினான். இப்படிப் பேசினது தன் எஜமானன் ஆபத்துக்காலத்தில் காட்டுக்குறி என்று அறிந்த அந்தக்குதிரை, இதுவரைக்கும் கார்த்தியப் பறந்தால் இப்

போது மின்னலைப்போல் பாய்ந்தது. இப்படிச் சென்ற குதிரையின் வேகத்தால் பின்னேவரு கிறவர்கள் இன்னார் என்று காரணக்கூடாதபடி அவர்கள் அதிகதூரம் போய்விட்டார்கள். நிரிதநோத்தில் அவர்கள் அப்புதுக்குத் தப்பி ஸ்கைமாயித் தோப்பை அடைந்து, அங்கிருந்து ஒரு மலைவிரைக்கத்தில் அடித்திருந்த தங்கள் தகப்பனாருடைய கூடாரத்தை அன்றுசாயந்திரம் போய்ச்சேர்த்தார்கள். இது வரையில் பின்னோகல் இறந்துபோனதாக எண்ணியிருந்த தகப்பன் இவர்களைக்கண்டு கட்டிக் கழுவிக்கொண்டு இப்படித்தன் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றின இந்தியனை வாழ்த்திக் தன்னால் உமொரூல் வெண்மேகத்துக்குத்தக்க பிரதி யுபகாரம் செய்வதாகத் தீர்மானித்தான்.

ஆனால் அந்த இத்தியத்தலைவன் அப்படிக்கொத்த வெகுமாளம் பெறும்வரையில் உயிரோடிருக்கவில்லை. எப்படியென்றால் அப்பின் னோகைத் தொடர்ந்துபோன இந்தியன் ஒருவன், வெண்மேகம் குதிரையுடன் பேசினவார்க்கைகளின் கருத்தைஅறிந்த அந்தப் பின்னோகல் தப்பித்துக்கொண்டு போனதற்கு இவன்தான் காரணமென்று கண்டு, அதிக கோபங்கொண்டு கையில் இருந்த அம்பை வெண்மேகத்தின்மேல் எறிய, அது அவன் மார்பில் பொத்திக்கொண்டு உருகிப்போக, வீரன் குதிரையில் இருந்து விழுந்த மடித்தான். இப்படி அவன் குரூரமாய்க் கொலை செய்யப்படவே, உபகாரியாகிய அந்தத்தலைவனுக்கு ஒன்றும் பிரதியுபகாரம் செய்ய இடமில்லாமற் போயிற்றே என்று அமெரிக்க சேனாதிபதி விசனப்பட்டு, வெண்மேகம் விழுந்த மரித்த இடத்தில் ஒரு கோளிகட்டி அதன் மேல் "ஓடுவதென்காது உயிரைக் கொடுப்பதிலும் பேருதவி வேறென்றாய்வின" என்றொவர்க்கைத என்னாரும் பார்த்துப் புகழும்படிச் செய்துவி வைத்தான்.

HINDU IDEAL OF RIGHTEOUS RULE.

‘செங்கோன்மை’.

• ‘செங்கோன்மைமாவது அரசனார் செய்யப்படும் முறையினது தன்மை’. அந்த முறைமாவது ஒருபாற் கோணுது. சமமாய் சிற்றும் சொல்லிய தாக்கக்கால் போன்றிருத்தலின் செங்கோலென்பர்.

“ஒத்தகண்ணோடிறைபுரித்தியர்மாட்டித் தேர்த்தேயம் வந்தேழ்நாற்”

என்றார் பெரியாரும். தன்மீது வாழ்வாசையாவாயினும், உயிரிற் சிறந்த உயர்த்தோராயினும் தாழ்த்தோராயினும், வலியாவாயினும் மெலியாவாயினும், உற்றோராயினும் மற்றோராயினும் சமநிலையாகக் கருதி நெய்யெல்லமையாக, எந்தக்குற்றம் செய்தார்களோ அந்தக் குற்றத்துக்கேற்ற தண்டனையை அறிந்தோரிடமாராய்ந்து செய்வதே அந்நிலைக்கண்மாம்.

“இறந்தாத்தம் வையக மெல்ல மவனை முறைகார்கு முட்டாச் செயின்.”

என்று கூறிய திருவள்ளுவாது சிறிய உரையே அவ்வரசன் செய்யவேண்டுமெனவும், அவன் அவற்றைச் செய்தலானுண்டாகும் பயனும் என்பனவற்றையெல்லாங்கூறும். பருவகாலத்தில் பெய்து பரிசையும்கூறியும்கூடும் மறைமாய்ப்போல உலகத்தையெல்லாம் அரசன் காப்பான். அவன் தன் முறைபிளின் தும் விவரி எடக்களேந்தவிடத்தும் விவகாது தன் செங்கோன்மைவாக் காத்த கட்டப்பதே அவ்வரசனைக் காக்கும் காவலாய். அங்ஙனம் விவக ளேந்தவிடத்தும் விவகாது முறைசெய்தாரிருவரை பரிமேலழகர் கூறியுள்ளார். அவர் வரலாறுகளை இங்குச் சிறிய சொல்லுலோம்.

மனுதீகண்ட சோழர் சரித்திரம்.

திருவாசிரியர் குடிசுட்கெல்லாம் கண்ணும் உயிரும்போல நீதிதவறாது அரசு செலுத்தி வந்த மனுதீகண்டசோழர் என்பவரிருத்தனர்.

ஆவர். அசை செதுத்திக்கொண்டு வருங்காலத்து அலருகடைய புத்திரன் சேனைகளெல்லாம் தன்னைச் சூழ்ந்துவர தேர்மிதேழி ராஜயிதியில் உலாப்போயினன். போரும்போது ஒரு பகைகன்று துள்ளிக்கொண்டு போய் அடுத்த தேர்க்காலினடியிற் பட்டிற்றது. அதுகண்ட தாய்ப்பகை அழன்றி ஒடிவந்து அலயிச்சொர்ந்து வின்றது. அதுகண்ட சோழபுத்திரன் அபாயம் வந்ததேயென்று மனதில் மிக்க துன்பங்கொண்டு அழிவழிந்து,

"மலர்நில புலகங்காக்கு மறுவெறுமெங்கோரணஞ்
குலவிப்பிழி வந்தெய்தப் பிறந்தவாற்றெருவன்"

என்று சொல்லியிழந்தான். பின் நான் அழிபாது செய்த இப்பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் உண்டாயின் தந்தையரிதந்தருமுள்ளே பிராமணர் விதித்தபடி அனாதச்செய்யவேண்டுமென்று பிராமணரிடத்தே போயினன், கண்டையிழந்த அப்பகை துன்பம் சகிக்கமாட்டாது ராஜமாளிகை வாயிற் றட்டிய ஆராய்ச்சியினினைத் தன்கொம்பினால் அடித்தது. அச்சுப் பத்திரம் கேட்ட சோழர் சிங்காதனத்தினிற் தம் உடனே இறக்கி விசாரத்துவந்து வாயிலை யடைந்து அங்கேயின்ற காவலாளர்களால் ஒரு பகை தன்கொம்பினால் அடிமணியை அசைத்த தென்றலிந்தான். அங்கு வருத்தத்தோடு வின்ற பகைவப்பார்த்து இதற்கு என்ன இடை யூறு நேர்ந்தது என்று மந்திரிகளிட்பார்க்க அலர்களினொருவன் "உம்முடைய புத்திரன் தேர்மிதேழி சேனைகளுமு ராஜயிதியிற் போரும்போழுது ஒருபகைகன்று அத்தேர்க்காலிற் பட்டிற்றது. அதன் தாய்க்கிப் இப்பகை வந்து இம்மணியை மடித்தது" என்று விண்ணப்பம் செய்தான். அது கேட்ட சோழர் பெருந்து பங்கொண்டு "என்செய்க்கொள்கை என்று, இதுபாது சொல்தல் நிற்கும்" என்றிரங்கி ஏக்கி அப்பகையின் முகத்தைப்பார்த்துச் சோர்ந்தார். அதுகண்ட மந்திரிகள் இதற்குத் தாம் மனந் தளர்வது பரிசுரமாகாது. கோவதைக்கு தர் மூலங்களில் சொல்லிய பிராயச்சித்தத்தை

சமது புத்திரனைக்கொண்டு செய்யிழிந்த முடிவென்றார்கள். அதுகேட்ட அரசன் "நீங்கள் சொல்லும் பிராயச்சித்தம் இப்பகையின் நோய்க்கு மருந்தாகுமா? என்பேரில் பரிவுகொண்டு நீங்கள் செய்திய வர்த்தகத்துக்கு நானிகைத் தால் நடுவுநிலை தவறாது?

"மலர்நில புலகங்கா வறுமையின் மன்னியிற் சாக்குங்காலத் தானது" இடையூறு தன்னுற்றப் பரிசுந்தா லாணிகை பகைத்திறந்தார் கையாறு நயிந்தமர லாணியை மைத்துநீர்த் தறக்கப்பா என்னோ"

என்றபடி உயிர்களுக்குத் தன்னாலும், தன்பரி வாதத்தாலும், பகைவராலும், கன்வராலும் மற்ற உயிர்களாலும் வரக்கூடிய ஐந்து புயத் தையும் நீக்கி அனாதகளைக் காப்போனன்றோ அரசனெண்ணப்படுவான். என் புத்திரன் செய்த கொலைக்கு பிராயச்சித்தம் செய்து விட்டு வேறொருவன் செய்த கொலைக்குமா திரம் அடினைக் கொல்லவேறுபின் குறிமணுவால் ஏற்பட்ட தர்மசாஸ்திரம் பின்மறு வெள்ளம் சோழனால் நீக்கப்பட்டது என்னும் பழி உலகத்தில் கிடைக்காது?" என்றார்.

அப்பொழுது மந்திரிகள் "இதுபோல முன் னும் கடத்திருக்கின்றதே இதன் பொருட்டு புத்திரனைக் கொல்லல் முறையன்று. விதித்த படி பிராயச்சித்தம் செய்தலே சான்றோர் வழக்கு" என்றார்கள்.

அதற்கவர் 'நீங்கள் செலியினுண்மை யழிபாது பேசுகின்றீர்கள். எந்த உலகத்திலே, எந்த பப்பகை கண்டையிழந்த துன்பத்தினால் ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தது? சொல்லுங்கள். இவனைக்கொல்லவே தகுதி. என்னால் இப்பகையின் துயரை நீக்கமுடியாததனால் இப்பகை துன்பம் அடைதல்பேரால் நானுமென் புத்திரனை யிழந்து துன்பமடைதலே நீதி' யென்றுசொல்லி எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும், எவராலும் செய்தற்கரிய இச்செய்தகையைச் செய்யத் துணிந்தார். துணிந்துசோழர் தம் புத்திரனை தாமேகொண்டு விதிபிற்போய் ஏகபுத்திரனே நம்ருவத்துக்குள்ளானென்பதை நீனைக்காது

நர்மவழியில் செல்லுதல் ஒன்றையே நினைத்து
அவனைப் பூமிபிந்தெத்தி அவன் மார்பிலே
தேர்ச்சக்கரம் செல்லும்படியாகத் தேரை
கட்டினான். உடனே கடவுள் அவர்க்குச்
சாக்ஷித்தருளி பசுக்களையும் இராசகுமர
னையும் உயிர்ப்பித்தருளினான்.

பொற்குப்பாண்டியன் சரித்திரம்.

பரிமேலழகர் கூறியமற்கொரு உதாரணம்
வருமாறு:—“மதுரைவிராசுபுரிந்த பொற்குப்
பாண்டியன்.

“ஒற்றித்தெரிய கறைப்புறந்தோர்து மென்ப
பொற்கெழுதுணையத் தெரித்தும்”

என்றபடி, தானே மாறுவேடம் பூண்டு இர
யில் சென்று விஷயங்களறிந்து வருவது
வழக்கம். ஒருநாள் நகரத்திரியில் போய்க்
கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒரு விரட்டில்
ஆள் பெண் ஆகிய இருவர் பேசிக்கொண்டிரு
கத சப்தம் கேட்டது. எல்லாரும் தூக்குமிச்
சமயத்தில் இங்குமட்டும் அவர்கேட்பானேன்
என்றெண்ணி சமீபத்திப்போய் கேட்டுக்கொ
ண்டிருந்தான். அப்போது அவ்விட்டு அந்த
ணன் தான் போவதாயிருக்கும் யாத்திரை
வைப்பற்றி தன் மனைவியிடத்திற் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தான். அம்மனைவி ‘நீங்கள் என்
னைத் தனித்துவிட்டுப்போய்விட்டால் எனக்
குத்துணை யார்’ என்று கேட்க அதற்கவன்
‘அரசன் ஐயினாயிருக்கும்போது உளக்குப்பப்
மெது’ என்று சொல்ல அவளும் சம்பந்திற்
ந்தான். அப்போதரசன் ‘இதென்ன! விபரீதம்!
இவன் நய்யூத பாரத்தைப்போட்டுச் செல்லு
கின்றானே’ என்று நினைத்து அவ்வந்தணன்
போனபின்னர் நாடோறும் இரயில் மாறு
வேடம் பூண்டு அவ்விடத்தில் யெனியே சந்து
பின்று சங்கதியறிந்து போய் விடுவான். அவ்
வாயிருக்க யாத்திரைபோயிருந்த அந்தணன்
திரும்பிவிட்டான். அன்றியும் அரசன் வழக்
கம்போல விதிபிற் செல்ல, அவ்விட்டினுள்
இருவர்பேசும் குரல்கேட்டது. கேட்கவே

பிராமணன் தான் வந்தவிட்டானே இல்லா
விட்டால் அவன் போனசமயம்பார்த்து வேற
எவனாவது புருந்துவிட்டானே என்று யோசி
ந்து, அதை அறிய ‘எப்படியிருக்கினும் நாம்,
கதவைத்தட்டுவோம். நாயகனுயிருத் தால்
ஏனென்பான், அன்னியனுயிருந்தால் சுமமா
இருப்பன். அப்போதறிந்துகொள்ளலாம்’
என்று நிர்மானித்துக்கொண்டு கதவைத்தட்டி
னான்.

அப்பொழுது அவ்வந்தணன், “யாது?”
என்று கேட்கவே அந்தணன் வந்துவிட்டா
னென்று நிர்மானித்துக்கொண்டு அரசன்
திரும்பிவிட்டான். கொஞ்சதூரம் வந்து அரச
ன் “இதென்ன நாம் செய்தகாரியம் விபரீத
மாய் முடியுமே? நான் தட்டினதைக்கேட்டு
தானிலவாத காலத்து வழக்கமாகவரும்சேர
நாயகன் தன் வரவை யறியாத இன்னும்
வந்து தட்டினானே என்று கிரபாதிபதியை
அப்பார்ப்பினியின்பேரில் சந்தேகிக்கொள்
வானே” என்று பயந்து அடுத்தாற்போலிருக்
கும் விடுகிறாயும் அவ்வாறே தட்டிச்செல்வோ
மானால் எவனோ கன்வன் வந்தானென்று கினை
த்துவிடுவார்கள் என்று நிர்மானித்துக்கொ
ண்டு அவ்வாறே செய்து விட்டுப்போயினன்.
விடிந்தவுடனே அந்தணர்களைல்லாம் ஒருங்கு
சேர்த்து அரசனிடம் வந்து ‘நம்மூரில் திருடர்
பயம் அதிகரித்தவிட்டது; கேற்றியவு எவ்
கள் விட்டிக் கதவுகளைத் தட்டினார்கள்’ என்று
முறையிட அதற்கரசன் ‘அப்படி. பொருவன்
விட்டாசெண்ணத்துக்கு விரோதமாக இரயில்
கதவை இடிப்பானேயானில் அவனுக்கு என்ன
தண்டனைசெய்வதென்று கேட்கு. மந்திரிகள்
‘அவன் கையைக்குறைத்துவிடுவதே முறை’
என்றார்கள். உடனே அரசன் உடைவாளை
உருவி தன்னைவை வெட்டிக்கொண்டான்.
பின் கடவுளருளால் அக்கரம் பொன்னிறமாக
வளர்ந்தவிட்டது” என்பதே.

நீதிபொது.

இச்செய்திகளையெல்லாம் அநாதியாகிய வேதம், அதம் என்பனவையையும் கீழ்க்குந்த தற்கு இம்மியும்பாசு காரணமாகிடுகின்ற தனது அவதர்மிருகு நுதிபெய்து கொள்வப்படுவது. தான் உலகிதொழுகாணியில் தன் குடி கட்டுக்குத் குற்றஞ்செய்தானை தன்முத்தம் ஒழித்தல் அளவடை கடனையாம். அத்தன்மையாவது தன்பகுசெய்தம், பொருட்டுகொள்ளுதல், கொல்லுதல் என்று மின்ன மூன்றாமையாம். நன்மொழிவாழ்வானை தன்முத்தம் தம் மன்னததால் பழியின்றி ஏன்ளிள்; அப்படியல்ல; ஏனெனில் அப்படித்தன்முத்தம் அவன் தொழிலாகும். தன்முத்ததால் வருப்பயன்பாடுகளால் ஓர் முறை குற்றம் செய்தவன் மறுபடியும் அக்குற்றத்தைச் செய்யாபெரிக்கவும் குற்றஞ் செய்தவனெருவனைப் பார்த்து அவன் அபவாகும் அது செய்யாபெரிக்கவும் பண்ணுவதே. இதனால் முதற்பயன் தன்பகுசெய்தல், பொருட்டுகொள்ளுதல் என்று மின்னமுதலாம் பெறப்படும். மூன்றாம் தன்மையிற் கொல்லுதலினால் இரண்டாவது பிரயோசனமே பெறப்படும். அத்தனாம் கொல்லுதலினால் வேதனைக்கு ஒரு பொழுதும் பாஸம் வந்தெய்தாது. எப்படி பரிசுள் கடைக்கு அஞ்சி அழியுமோ, அதுபோல அரசன் குற்றம் செய்தானை தன்முதயாது விட்டால் உலகத்துள்ளார் பழதுன்பங்கட்டுப்பட்டு வருந்துவார்களின் கொல்லுதலாம் நல்லதாயிடுமே.

"கொல்லித் கொடியானை வேந்தொழித்தல் பைந்தல் கலைகட்டதெனும் கேள்,"
என்றார் பெரியாரும்.

"வாந்தரு. பாதநிலை 1916-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் 16-ம் தேதி காலை 10-ம் மணிக்கு என்னை சட்டக்குறைபாடுகள் மெய்ப்பாடுகளாம். சர். பி. எஸ். வெங்கடேஸ்வரன் அவர்கள் திருச்சிக் கோட்டை கோதேவன் காவலகத்திலும், காவலகத்திலும், புத்தகாலகத்திலும், தீர்த்தப்பட்டு, 6-வது கட்டத்திலும். செப்டம்பர் மாதம் 19-ம் தேதி காவலகம் சாபுல்களே திருச்சிக் கோட்டையிலுள்ள சூர்வோடுக்கு (Juguan-ner) அனுப்புவாம்."—தினபாபுரம் 4. தேசிகாசர்மார், பிதெவிகெண்டி.

HINDU IDEAL OF "LIFE'S HELP - MEET."

"QUOTATIONS FROM STANDARD
TAMIL WORKS."

வாய்க்கை உந்துணைதலம்.

"மனாந்தம்மகோபுடையானெந்தந்தொண்டான்
வந்தத்தான் வாழ்க்கைத் துணை."

"மனாமாட்டு இல்லாள் கனியொயின் உத்தகை
மெனாமாட்டுத் தாய்நா கிட்."

"இவ்வெத லிவ்வன் மனப்பாடும் உத்தகை
மெனாமாட்டு மனாந்தகை."

இவ்வெதந்திக்குத்தகுந்த நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவனாகித் தன்னை மனம்புரித்த கணவன் வாவுக்குத்தக்க செவடி செய்பவன் தான் இவ்வாழ்க்கைக்குத் துணையாவான். மேற்கூறிய மனமால் வாய்க்காக்கின், எச்சிறப்புடைத்தேதனும், அல்லில்வாழ்க்கை சிறப்புடைத்தன்று. மாட்சிமைதக்கிய மனமால் வாய்க்கின் இவ்வாததொன்றுவரே. அந்தன்மேல் உள்ளதுதான் யாது. 1.

"பெண்ணிற் பெருந்தகை யாவான் நற்பெண்ணு
நின்மை யுள் டாகப்பெறின்."

ஒருவன் பெறக்கூடிய பெரும் பேறுகளுள், நற்பெண்ணும் கலவரை கிடைக்கையுடைய மனைவானிடம் சிறப்புடைத்த யாது.

"தெய்வகொள்கை கொளுந் தொருதெருவான்
பெய்மெனப் பெய்யும்குத்."

தெய்வம் எனக்கூறும் எனதையும் வணங்கானா, உறவி வழிக்கவும்; கணவனின் தொழும் பெண்குர் பெய்மென்று சொல்ல மனது பெய்யும். 2.

(1) அந்தக்குண நற்குணகால் பன்வரும் செய்
புறவா உள்குமே :-

அதற்கு விரிவாக உள்புடையானே
படிசொந்தவருபவன்—அடியருக்கும்
பண்டுகளுக்கும் ஒருத் பேனதையுடையோ
வெறையாகு மென்கனாரா.—நற்குணகாலம்.

(2) இவ்வெத துணைவிரித்திரம் அறிவக்கூடியது.

"தற்காலத்திற்கெண்டாற் பேணித்தகையார் சொந்தத்துச்சொல்லிவளம்பெண்."

தன்கணவன் கற்பு நிலையினின்று, தன்னை யுங்காத்து, அவனையும் காப்பாற்றி கற்றுவன நற்செய்ககளை மறவாது புரிபவனே மனை யான்.

"கிறைதாக்கும் காப்பெவன் செய்யு மனின் கிறைதாக்கும் காப்பே தலை."

கணவன் காக்கும் காவலென் செய்யும்! பெண்கள் தங்கள் கற்பினால் காக்கும் காவலே சிறந்தது. 'அறைதாத்தான் பெண்டிழந்தான்' என்பதும் அறிபத்தக்கது. 1.

"பெற்றாற்பெறிப்பெறவான்பெண்டிப் பெருகுநெப்புப் புத்தேனீர்வாளுமலகு."

பெண்கள் கணவனை வணங்கிவந்தால் அவர்க் கத்திற் தேவரால் வணங்கப்படும் பெருஞ் சிறப்படைவர். முற்பகையபடி தெய்வமும் அவர்கள் வாய்ச்சொல்தட்டாது. 2.

"பூழ்புரிந்திவியோர்க்கெல்லோ மிசைந்தாருண் னேறபேற்போடை."

"கற்புடையாள்" என்று உலகம் கூறும் கீர்த்தியை விரும்பும் மனைபன் வாய்க்கின், அவருக்குப் பகைவாருண் சிங்கம்? போன்ற பெருமிகை நடைபின்பி. 3.

"மக்கல மென்ப மனைமாட்டு மந்தன் கங்கலன் கன்மக்கட்டுமே."

மனைமியின் மாட்சிமைக் குணங்களை ஒரு வறுஞ்ஞ நன்மையென்றும், கன்மக்கள் பெறு தலை அந்நன் மைக்குப் பூஷணமென்றும் அறிந் தேவர் கூறுவர். 4.

[வாழ்க்கைததனைநல விசேஷத்ததைத் குறித்து நம்மனோர் இவ்வாறு கூறியிருக்கின்றனர். ஆங்கிலேய நாட்டுத்தாக்களில் ஒரு வரலாறு வரலாறுடன் ஸ்டீவின் என்பவர் மனை மியின் குணத்தைச் சிறப்பித்து நம்மனார் தாமயிந்த உதாரணம் ஒன்றைக் கூறியிருக்கிறார். அதை நம்மவர் அறிபவேண்டி அதிததார்ப்போல் தானே வரைந்திருக்கிறோம்.]

(1) தோபிராட்டியாணர்க்காத்தது அவன் கற்புநிலைமையன்றோ.

(2) கண்ணெயைத் தெய்வமிய் லக்காபுரி, மதுரை, திருவர்க்குளம் கொண்டுவதற்கு இவன்றோ உதாரணம்.

(3) ஆங்கிலேயநாட்டைப் பூர்வீக அரசனாக ஆற்றி-குலியினிவிடக் கதை இதைவிளக்குகின்றது. (The Story of King Arthur & his Queen.)

(4) இதைச் சந்திரமதி சரித்திரம் புலப்படுத்தும்.

Wife : A sketch from English Home-Life as drawn by Washington Irving.

மனை வி. *

(ஒரு ஆங்கிலேய குடித்தனங்காதை.)

"உடைமையும் வறுமையும் ஒருவழி வீசலா."

"பெண்ணின் பிரியத்தால் சூழப்பட்ட மனிதன் மணத்தின் கருமம், பொருளியமும், ஆழ்கடலில் ஆழ்தின் விசையற்ற முத்துக் கல் முதலியவைகளிலும் மிகவும் சிறந்தது. நான் இவ்மண் அணுகும்பொழுதே அருள்வாயை விசைத்தே. மணத்தில் எம் மனமுதை பார்க்கோவாப்பத்தியும் அவ்வளவுமண முடைத்தன்" —என்றும் மிகுபடன். 1

பெண்கள், ஒருவராலும் தாங்கள்கூடாத ஆபத்த விபத்துக்களை அதிகமான கைதரியத் தோடு பொறுத்திருப்பதை நான் அநேகம் தடவை பார்த்திருக்கிறேன். மனிதனது ஊக் கத்தையழித்துத் தனாயில் வீழ்த்தும்படியான துயரம் மெல்லியரின் முயற்சியைக் கிளப்பி மாகுரிமைப்படத்தக்க தீர்த்தையும் மேன்மை யையும் உண்டெண்ணுகின்றது. உயர்ந்தோர் கும்சாளில், சோர்வும் தளர்வும், சார்புமாயே யுள்ள, இறுகொடுமைமையையும் கண்டு அஞ்சும். இனிமையும் மென்மைபுழுவன் ஒரு பெண் திடவென்று மனோகைதரியத்தியுயர்ந்த தன் கணவனைத் தேற்றி ஆதரித்து மிகவும் திட னுடன், வறுமையின் மிகுந்த இடுக்கெண்ணைப் பொறுக்கப் பார்ப்பது மிகவும் மனதை உயர்க் கத் தருத்தே.

தேர்முமரத்தைத் தன் அழகிய இளைகளால் சுற்றியிருக்கும் திராஷுக்கொடி, அய்யுப் மரம் இடியினால் பிளக்கப்பட்ட பொழுதும், தன் இளகத்திங்களுடன் இன்னும் அதைத் தழுவிக்கொண்டு, அதன் ஒடித்த கிளைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதுபோல, கசாதுப வத்தின் கணவனுக்குப் பூஷணமாயிருத்த, திடவென்று விபத்த சம்பவிற்கும் நாளில் அவன் நொத்தமனதை - ஆற்றி, தொங்கும்

* Translated from Washington Irving's Sketch Book.

† Middleton.

தலைவர்த்தாங்கி அவனுக்கு அதுதலும் உத
யிபுமாய் இருக்கும் பொருட்டன்றோ கவாமி
பெண்களைச் சிறுத்திருக்கின்றனர்.

“மனைவியும்” குழந்தைகளும் உடையவழி
ருத்தலைவிட மிகவும் நலமானதென நான் உன
க்கு விரும்பக் கூடியதன்று”: அந்தம் வரு
கையில் அதை உண்டாக்க அனுபவிக்கவே
தக்கம் வருகையில் உன்னை அற்றவோ அவர்
கனிகுக்கிறார்கள்.

மனம்புரிந்தவன், தயர்த்தான் விழ்த்தான்,
தன்னத்தையே விருப்பவண்ணிடைச் சீக்கெத்திச்
தன்னவிலைமையைத் திருப்பி அடைக்கடும்.
வெணையில் பூவனத்திற்கு அவனையே நம்பி
ருக்கும், கதியற்ற பிரியமுற்ற பெண்கை
பிள்ளைகளின் குறையினாலும் அவன் வே
ருத் தாண்டப்படுவான். இதன்றி இன்னும்
முடியாமலாக ஒருசாதகமுமுண்டு. வெணியை
லாம் மனங்கோக அழைத்தாலும், சுயாதிப
தியமுள்ள பிரியமான ஒரு நிய உலகமாயே
தன் இல்லமுண்டு.— அத்தகாதத் தன் மானத்
தைத் காப்பாற்றவேணும் என்ற எண்ணம்
தாண்டிதவினாலும், இல்லாழக்கையில் ஒருசு
தல் காணலாம் என்ற எண்ணத்தினாலும் தன்
கிலைமையைத் திருத்த முயலுவான்.

இவன்கை இப்படியாக, தனிமையாயிருப்ப
வனோ அபாதிசைதயாய் விநிசெவனில்
விழ்த்து, தன்னை எல்லோரும் கைவிட்டகா
யும் தனக்கு வேறுகதிலில்லே என்றும் சி
த்த குடியின்மைப் பாழாய்க்கெட்கும் வீ
டுபிடித்துவிழுதபொல மனமுடைத்த வீழ்
ந்து விடுவான்.

இப்படி யோசிக்குங்கால் நான்கெல்லப் ப
த்த இருவர் இல்லாழக்கை என்னுபகத்தக்கு
வருகின்றது. உயர்ந்த குடியிற்பிறந்து சென்
மாய் வளர்க்கப்பட்டவனான அமுதுயாய்ந்த
கற்றுத்தேறிய மெல்லிய மக்கையொருவனை
என் அத்தந்தசிகைகளுள் வெல்லி மனம்புரி
நான். அவனோ ஆஸ்தி யொன்றும் புதித

மாகக் கொண்டுவரவில்லை; அதுதலும் என்
கென்கெனிடத்திருத்த நுகவரியம் அவர்கள்
வாங்கித் தகையோகவகையுமே அனுபவிக்கப்
பொதுமானதாயிருத்தது. அவனாக்குத் தான்
வள்ளா இத்திர போகவகையுமே அளிக்கக்கூடும்
என்று எண்ணி எண்ணி அளிக்கப்படுவான்.
‘அவன் என்விரோகவகையுமே அனுபவித்த
அனந்தித் திருக்கத் செய்வான்’ என்று சொல்
வான்.

அவர்கள் சுபாலம் வெவ்வேறுவருத்தும்,
அவ்வேற்றுமையே அவர்களை ஒத்திருக்கச்
செய்தது. அவன் சித்தியாயான எண்ணல்
கொண்டு எப்பொழுதும் ஒருமாதிரியாயிருப்ப
வன். அவனோ சிரிப்பு, உற்சாகமுமுள்ள
வன். அவன் பந்தார்பெர் மத்திரிவிருக்கும்
பொழுதும், அவன் கணவன் அங்கையே, வாய்
திறந்து ஓரத்தத்தடன் பார்த்துக்கொண்டி
ருப்பான். அவனோ பகர் தெய்வாதகக்கொ
ண்டாமேயொழுதும் அவன் கன், அருளும்,
அக்கோசமும் வெல்லியிடத்தத்தாய்பெற
வேண்டு மென்புத்தொல, அவனிடத்தே செல்
லும். அவன்கையில் அவன் சாய்ந்த கொண்டி
ருக்குப்பொழுது, அவன் மெல்லிய சரிசமும்,
அவன் உயர்ந்த ஆன்மை தத்திய உடம்பும்
வெரு கோத்தியாயிருத்தது. இல்லாழக்கை
என்னும் பூப்பாதையில் மிகவும் கெருத்திருத்
தக்கடிய வகைகளுடன், இத்திருவகையினால்,
வேறெவரும் நடக்கக் கொடக்கிருக்கவில்லை.

வெல்லி தன் ஆன்மையுக்கொண்டு பெரு
வியாபாரம் செய்துவக்தகன். மனம்புரிந்த
செய்தத்தத்தத்தத்தம் திகசென்று ஒன், பின்
மேனொன்றும்விபத்துக்கள் நம்பிக்க, அவன்
ஆத்திரமுமவதும் அத்தித்த மிரவும் மரும
யுற்றான். கொஞ்சகாலம் இதை ஒருகதொடும்
செய்வாமல் வாயு வகையுமும் உடைக்கென
சுயம் உயர்ந்து வருத்தப்பட்டு எத்தான்.
அவன் உயிரோ ஓய வேதனையாயிருத்தது.
அத்தத்தத்தத் தன்னும் பொறுத்தபடியாய்
மற் செய்தது யாதெனின், தன் மனைவிடத்த

அதைச் சொல்லத்தானிய வராமையால் அவன் முன் நடைமுறைக் காட்டி மிகுந்தவேண்டி நேரிட்ட அவசியமேயாம். ஆனால் அவனோ, மிகவும் கூர்மைப்புத்தி யுள்ளவனாகையால் தன் கணவனுக்கு யாதோ துயரம் நேர்ந்திருக்கின்றது' என்றறிந்தான். அவன் முகத்திலுண்டான வாட்டத்தையும் மனதிலுண்டான துக்கத்தையு மறிந்தான். அவன் அசட்டுச்சிரிப்பினால் ஏமாத்தபோகக்கூடியவனன்று. அவன் தன்னால் இயன்றமட்டும் தன் உல்லாசத்தினாலும், இன்சொல்லாலும் ஓயி க வசனத்தாலும் தன்கணவனை உற்சாகப்படுத்தப் பார்த்தான். ஆனால் அது அவன் துக்கத்தை அதிகப் படுத்தியதேயன்றி சாந்தப்படுத்தவில்லை. அப்பொழுதும் அவனிடத்தே அவனுக்கு நேசம் அதிகரித்தது. அதிகரிக்கவும் அவனை சீக்கிரம் தர்ப்பாக்கியமுள்ளவனாக்குறியோமே என்று எண்ணினான் வாதனைப்பட்டான். இன்னும் சில கூணம்தான்—அவன் இளியமுக்கத்தினின்றும் சிரிப்பு ஒழிந்த சிறுமே—அவன் குருத வாயினின்றும் பாட்டு ஒழிந்தவிரியே—அவன் நாமரைக் கண்ணினின்றும் ஒளி நீக்கியிரேமே—உற்சாகமாய் உலாவும் அவனது உல்லாச மனம் இவ்வுலகத்துக் கவலைகளினாலும் தன்பத்தினாலும் மாறியிரேமே—என்று எண்ணி எண்ணி யேக்கினான்.

இப்படியிருக்க அவன் ஒருசான் என்னிடத்தவந்து மிகுந்த துயரத்துடன் தன் கிடைமையைக் கூறினான். நான் முழுதும் கேட்டபிறகு "உன் மனைவிக் கு இதெல்லாம் தெரியுமா?" என்றேன். உடனே அவன் கண்ணும் கண்ணிருமாய் மிகுந்ததுயரத்துடன் "உனக்கு என்னிடத்தே இரக்கமிருப்பின் அவன் பெயரைச் சொல்லாதே. அவனை கிணக்கவே வெறுத்தவனுமே" என்றான். "ஏன்பா, அவனுக்கு எப்படியாவது தெரியத்தானே போகிறது! நீ அதிகாரன் ஒளிக்கமுடியாது. நீ சொன்னால் உண்டாகும் துயரத்தைவிட, மிக்கத்துயரம் கிணக்கத்தக்கதாகத் திடீரென்று அவனுக்கு வேறு எப்படியாவது தெரியும்படியாயிருக்கும். நீ சொல்லிவிடல் நலம். ஏனெனில் நேசிப்பவர்கள் வாய்ச்சொல் மிகக் கடுமைவான சமசாரத்தையும் கடுமை நீக்கி மிகுதுவாக்கும். நீ அவனிடத்துச் சொல்லாமையால் அவனாலுண்டாகும் ஆறுதலை நீக்கிக் கொள்ளுகிறாய்—இன்னும் இருவர்மனதை ஒருமைப்படுத்தும் பாசத்தையும் கிராசப்படுத்தியிருப்பாய். அப்பாசமாவது ஒருவர்க்கொருவர் தட்டுத்தடையின்றி திரந்த மனத்துடன் அவரவர் எண்ணுவதையும் கிணப்பதையும் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக் கொள்ளுவதே. 'வதோ உன்மனதை அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது' என்று அவன் சீக்கிரம் அறிவான். இருவர் கிறமாக நேசித்தால் ஒருவர் வெளிப்பார்வைக்கு மிகவும் அமைதியாயிருப்பது பேசுகின்ற தன் மனதிலுள்ளதை ஒளித்தலை மத்தொருவர் சமியார்; அதுவும் துக்கத்தைச் சொல்லாமல் மறைத்தாலோ, தன்னை அங்கியம் செய்து அவரும்பிக்கையுடன் எடுத்தியதாக கிணக்க இடமுண்டாகும்."—என்றுசிலவராய்ப் புத்திசொன்னேன்.

"அவன் வேறு அனந்தத்துடன் எண்ணியிருப்பதையும், கோக்கியிருப்பதையும் சாசப்படுத்தவேனே. 'அவன் கணவன் தாரித்திரிய மடைத்தான்' என்றுசொல்லி அவன் மனதைத் தரையில் கீழ்த்தப் போகிறேனே! உற்சாகவாழ்வின் இன்பங்களைப்பெல்லாம் அவன் இழக்கவேண்டியே. நடைத்திராணத்தே மத்தியில் பூர்ண சந்திரன்போல் விளங்கிக்கொண்டிருந்த அவன், வறுமைக்கு இலக்காகவேனுமே அவன் அதை எப்படிப் பொறுப்பான். அவத செல்வத்தினாலேயே வளர்க்கப்பட்டானே. எல்லாரும் அவனைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுகிறார்களே—இப்படியிருக்க, இவ்வெல்லாம் அவன் மனதைப் பிணக்குமே—என்கைப்பிணக்குமே!"—என்று பரவாபித்தருதான்.

"அவன் ஐயுறுத்துக்கம் அமுதாயின் நீக்கும்" என்று எண்ணி அவன் போக்குக்கு கிட்டி

என்று எண்ணி அவன் போக்குக்கு கிட்டி

கிட்டேன். அவன் அழகை ஒய்ந்து தலை
வைத் தொங்கவிட்டு மெனமாயிருக்கையில்
அவன் நிலைமையை அவன் மனைவிற்குக் கூறும்
படி மெதுவாய் வற்புறுத்தினான். அவன் விச
னத்துடன் 'அகத்தியம் ஆகட்டும்' என்று

"நீ என்னமாய் அவனிடத்தினின்றும் மறை
க்க முடியும்? உன் நிலைமக்குச்சரியாய் நீ குடித்
தனம் செய்யும் விதத்தை மாற்றவேண்டாமா?
மாற்ற அவளுக்குத் தெரியவேண்டியது அவச
ியமல்லவா!" என்று சொல்லவும், அவன் மூகம்
வாடியது. "நீ மனத்தொந்தரவு படாதே. நீ
வெளியிடப்பட்டால் உன் ககாநுபவமுழுவத
யும் வைத்திருக்கிறாய்! நீ முன்னிருந்தபடி
டம்பமாய் வசிக்காமற்போனாலும், அதற்காக
உன்னைக் குறைவாய் எண்ணுத மிகவும் வேண்
டிய சிநேகிதர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். சிச்ச
யம் நீ உன் மனைவியுடன் கிண்பித்துக்க அரண்
மனை வேண்டுவதில்லைவே". "ஒரு குடிசை
போதும்!—நான் அவளுடன் அங்கேயும் சுக
மாயிருப்பேன்! நான் அவளுடன் வறுமைக்
கும் போவேன்!—மண்ணுக்கும் போவேன்!
நான் எதற்கும் அவளுடன்—அவளைப்பவன்
சகிக்க! பகவான் சகிக்க!" என மிகத்தயாசு
துடன் கிம்மியிம்பி வருது கூறினான்.

"நான் சொல்வதை நம்பு, நம்பு; நீ சொ
ன்ன பிரதும் முன்னிருந்ததுபோல் தானிருப்
பான்; இன்னும் அநிதப் பிரியமாகக்கூட இரு
ப்பான். அவன் 'உன்னை, உனக்காகவே மனம்
புரிந்தேன், சொல்வதற்காக அன்று' என்று
உனக்குத்தெரியிக்க சமயம் வாய்த்ததே என்ற
சந்தேகத்தினால் கம்பிரமும் மேன்மையும்
உற்றிருப்பான். அவனிடத்து மறைத்திருக்
கும் தீர்த்து உயர்த்தி உன்னிடத்துக் கூடின
இரக்கத்தையும் உண்பெண்ணும். ஒவ்வொரு
பெண்ணினியுட்பதும் ஒருவித தெய்வசக்தி
உளது. அது ஆக்கம் வருகாளில் மறைத்து,
துக்கம்வருகாளில் வெளியாகி மிகவும் பிரகா

சிக்கும். நம் மனதுக்கு அருமையான பெண்
சாதி இப்படிப்பட்டவளென்று அவளுடன்
உலகத்தின் கடுத்துப்பங்களை அனுபவிக்கும்
வகையில் ஒருவருக்குத் தெரிகிறதில்லை—
வெளியாகிறதில்லை.—அவன் துக்கம்வரும்
பொழுது தன் கணவனது குறைகளைத் தீர்த்து
அவதல்செய்யும் தேவதை போலிருக்கிறதும்
தெரிகிறதில்லை."

நான் பேசினமாதிரியும் சொன்ன பேச்சும்
அவன் மனதைக் கவர்ந்தது. கவர்ந்ததை
அறிந்து "உன் துக்கத்தை அவனிடத்துப்
போய் வெளியிட்டு ஆற்றிக்கொள்!" என்று
மறுபடியும் துண்டினான்.

இம்மாதிரி நான் பேசியும் 'சொன்னால்
என்னமாய் முடியுமா' என்று கொஞ்சம்
விசாரப்பட்டேன். இதுவரை இப்பத்திலேயே
புரண்டானே. அவன் மனோதைரியம் எப்படி
யிருக்குமோ. "இருண்ட தாரித்திரிய வழி
போகக் குழம்பி, அல்லல்கள் வழியை விட
மாட்டேன் என்கிறாளே! உயர்ந்த பதவியில்
அழிவுகொண்டால் மற்றப் பதவிக்குக்கெல்
லாம் இல்லாத துன்பங்களை உண்பெண்ணி
மனதை மிகப் புண்படுத்துகிறது.

ஆகையினால் மறுகாங்காலமே வெல்லியைக்
கொஞ்சம் சந்தேகத்துடனே பார்த்தேன்.
அவன் அவளுக்கு எல்லாம் சொல்லியிட்டதா
கத் தெரிந்தது.

"அதை அவன் எப்படிப் பொறுத்தான்?"
என்றேன். "தேவதைபோல! அவளுக்கு ஒரு
பாதம் வீக்கினாற்போலிருந்தது. பிரகு அவள்
என்னைப்பல்லியனைத்து "உன்னைத் துன்பப்படு
த்தியதெல்லாம் இதுகாது" என்று கேட்டான்.
ஆனால் அவள் நிலைமையில் என்னமாதல்
உண்டாகும் என்று அறியவில்லை. தாரித்திரி
யம் என்ற பெயர்தவிர அது இப்படிப்பட்ட
தென்று அறிபாதவன். கணவனுடன் மனைவி
கள் அனுபவித்ததாகக்கவிகள் வர்ணித்தெழு

திருக்கிற தாரித்திரியத்தைத்தவிர அவளுக் கு வேறுதெரியாது. அவன் துக்கப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. அவன், வழக்கமாக யனுபவித்த செளக்கியங்களையும், செளகரியங்களையும் இன்னும் குறைக்கவில்லை. சமுசாரதூக்கங்களையும் சவலைகளையும் உண்மையாக அனுபவிக்கும் பொழுதல்லவோ அவன் குணமெல்லாம் சீதமாகவெளிப்படும்!" என்று.

"அவளுக்குச் சொல்லியாய் விட்டது. பின் உலகுக்கு எவ்வளவு சீக்கிரம் தெரியக்கொடுப்போ அவ்வளவு கவனமுடன் நாம், முதலில் வெளியிடும்பொழுது மனதாக்கு மிகவும் துக்கமாகத் தானிருக்கும். ஆனால் அது ஒரே துன்பம். அதுவும் சீக்கிரம் நீங்கியிடும். அப்படி வெளியிடாவிடில், எப்பொழுது வெளியாய் விடுமோ என்று நான்முழுதும் மனத் துன்பத்தினால் வருத்தப்படுவாய். ஒருமனிதன் மனதைத் தொத்தாவுப்படுத்துவது தாரித்திரியமல்ல! வெளிக்கு டம்பமாயிருக்கும் பாசங்கே!—செருக்குக்கும் தாரித்திரியத்துக்குமுள்ள விருத்தமே!—ஒழித்துவிட்டேன் டிய வெளிடும் பத்தில் இன்னும் பிரியம்வைத்துக் கொண்டிருப்பதே! வெளிக்கு எழையோடுகக்கத்தானி! துணிவாயாகில் வறுமையின் கடுக்கொடுக்கை அறுத்துவிடுகிறாய்!" நான் இப்படிச் சொல்ல லெல்லி சரிபென்றான். அவனுக்கு வீண் செருக்குக் கிடையாது. அவன் மனைவியோ எப்பொழுது நம் புதுகிணைமைக்குத் தகுந்தபடி இருக்கப்போகிறோம் என்று ஆவனாயிருந்தான்.

சிலகாட் கழித்தபின் அவன் என்விட்டுக்கு ஒருநாள் சாயங்காலம் வந்தான். அவன் தான் முன்னிருந்த மனையை விற்றுவிட்டு பட்டணத்துக்குக் கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு கொமத்தில் ஒரு சிறு குடிவிற்கு குடிப்போயிருப்பதாகச் சொன்னான்.

அவன் நான்முழுதும் சாமான்களை வெளியே தூக்கி யனுப்புவதிலேயே முனைந்திருந்தான். அச்சிறு குடிசைக்கு சில சாமான்கள் தான் வேண்டியிருந்தன. அவன்களும் வெகு சாதாரணமானவைகள். அவன் மனைவியின் வினைவைத்தவிர முன்விட்டு நேர்த்தியான சாமான்களையெல்லாம் விற்றுவிட்டான். வினையோ அவன் ஞாபகத்துடன் அதிகமாகச் சேர்ந்திருந்தது. அவர்கள் மணக்குமுன் நேசித்தகாலத்தைச் சேர்த்ததாயிருந்தது. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கும்சீர்த்தது அவ்வினையின் கரத்தோடிசைத்துபாடும் அவன் இனியகுரலில் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் காலத்தான் அவனுக்கு மிகவும் ஆனந்தமான காலமாயிருந்தது. ஆகையினால்தான் அதை விற்றவில்லை என்று.

நான்முழுதும் விட்டுச்சாமான்களை வரிசைப்படுத்தி நேரிலே மேற்பார்வைபார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அவன் மனைவியிருந்த குடிசைக்கு இப்பொழுது போய்க்கொண்டிருந்தான். எனக்கு அவர்களிடத்து அக்கறை பிறந்தபடியாலும், அந்திப்பொழுது நன்றாயிருந்தபடியாலும், நானும் கூடச்சென்றேன். அவன் மிகவும் தளர்வுற்றிருந்தபடியால், என்னவோ யோசித்துக்கொண்டேவந்தான்.

"ஐயோ மேரி!" என்று துக்கத்துடன் பரிதாபித்தான். "அவளுக்கென்ன? எதாவது நேர்ந்ததா?" என்றேன். "இங்கிணைமைக்கு வந்ததே போதாதா? இக்குடிசையில் மிகவும் இழிவான வேலைகள் செய்யவேண்டியதாயிருப்பது போதாதா?"

"இம்மாததல் அவகாமிகவும் வருத்தப்படுத்தியதோ?"

"வருத்தமா!—அவன் இனிமையும் கற்குணமும் ஒழிய வேறில்லை. அவன் முன்னிலும் அதிக உற்சாகமுடையவனாக இருக்கிறான்.

அவள் என்னிடத்து முன்னிலும் அதிகப்பிரிய
மும், மேன்மையும், ஆதரவுமாபிடுக்கினுள்."

"மெச்சத்தக்கதே! நீ உன்னை ஏழையென்று
பே. நீ ஒருபொழுதும் இவ்வளவு செல்வவர்
துகையிருந்ததில்லை. அம்மாதிரிநீட்ட நான்
அளவற்ற நற்குணக்குவியல் இதுவரை உனக்
குத் தெரியவில்லை". என்றேன்.

"இப்பொழுது அக்குடிசையில் அவளை
முதல் தடவை பார்ப்பது ஒழிந்தால் நான் அப்
புறம் செளக்கியமா யிருப்பேன். கஷ்டத்தை
நேரிலனுபவிப்பது இன்றைக்குத்தான் முதல்
நாள். அவளை இச்சிறு குடிசைக்கு இழுத்
தாய்கிட்டது. அவள் நான்முழுதும் சாமான்
களைச் சேர்த்துத்தவதிலே முயன்றிருந்தான்.
விட்டுவேலையின் சிரமத்தை முதல் முதல்
அனுபவிக்கினான். நேர்த்தியானவைகளும்
செளகரியங்களுக்கு வேண்டியவைகளும்
விட்டடை. இதனால் முதல்தடவை பார்த்தான்.
இனி அனுபவிக்கப்போகிற வறுமையை
யோசித்துயோசித்தவாடியிருக்கின்றனவே!"
என்று அச்சமுற்று ஏங்கிக் கிடந்தான்.

'இவ்வகனெல்லாம் சிவமாயிருக்கலாம்,
என்று எண்ணி வாழ்முடிப் பேசாமலிருத்
தேன்.

பெரியவிதியினின்றும் பிரித்த ஒப்புறவா
யுள்ள ஒருகெருக்கமான சந்துக்குள் துறைய
வும் அந்தக் குடிசையைப் பார்த்தோம். அது
பார்வைக்குரியவும் தாழ்மையாய் இருந்தது.
ஆனால் அது பார்வைக்கு மிகவும் மனோமயிய
மாயிருந்தது. இதைக் கிழைத்த கிரகங்க
கொடி ஒருமூலையில் படர்ந்திருந்தது. அழ
காய்ச் சில மரக்கொம்புகள் அதன்மேல் வளைந்
திருந்தன. வாசந்தவடிவங்களேயும் முன்னிலை
யிலேயும் வெகு அழகாய் அநேகபூச்சுகொடித்
தொட்டிகள் வரிசையாய் வைக்கப்பட்டிருத்
தன. "நாங்கள் அதை அழகமும் சீதையும்தான்
வாதின விழுந்தது.—லெஸ்லி உடனே என்
கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். நாங்கள்
கொஞ்சம் சின்றுகேட்டோம். தன்னைவன்
மனதுக்கு மிகவும் இசைந்த ஒருசிறுபாட்டை
வெகுநேரமையுடன் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

லெஸ்லி கை கட்டுக்குற்றது. அந்தேத்தை
செய்வையாங்கேட்ட முன்சென்றான். செல்ல
வும் சப்தம் கேட்டது. உடனே மிகவுழைய
ஒருமுகம் நென்னலில் தோன்றி மறைந்தது.
உடனே ஒரு மிகுதவான காலடிசப்தம் கேட்
ட்டது. மேரி எங்களை எதிர்கொள்ள வெளியே
வந்தாள். அவள் முழுவென்றே உடுப்புத் தரி
த்திருந்தாள். அவள் நேர்த்தியான கந்தலில்
புஷ்பம் சூட்டப்பட்டிருந்தது. அவள் முகத்
தில் புதிதாய் ஒரு மலர்ச்சி உண்டாயிருத்
தது.—சிரிப்பும் கிழைத்திருந்தது.—அவள்
இதற்குமுன் அவ்வளவு அழகாய்த் தோன்றிய
தேயிலேயே.

"என்பிரியமுள்ள ஐர்ட்ஜே! உன்னைப்பார்க்க
மிகவும் சந்தோஷமாயிருக்கிறது. நீ எப்
பொழுது வரப்போகிருமென்று சந்தவழி
பெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நான்
உனக்காகக் காத்திருக்கொண்டிருக்கிறேன்.
குடிசைக்குப் பின் ஒரு அழகிய மரத்தடியில்
சாப்பாட்டுக்கு மேசைபோட்டு அதன்மேல்
சாப்பாடு வைத்திருக்கிறேன். மிகவும் நேர்
த்தியான 'ஸ்டாபெரி'ப்பழங்கள் சேகரித்து
வைத்திருக்கிறேன். உனக்கு அதில் மிகப் பிரிய
மல்லவா!—நேர்த்தியான பாலடைவைத்திரு
க்கிறேன். இவ்விடத்தில் எல்லாம் நேர்த்தியா
யும், சிசுத்தமாயும் இருக்கின்றது. ஒ! நாம்
மிகவும் கெடாமலிருக்கலாம்!" என்று அவள்
கையைப்பிடித்துக்கொண்டு மூகத்தைப்பார்
த்து முகமலர்ச்சியுடன் கூறினாள்.

லெஸ்லியோ ஆனந்த பரவசமடைந்து
அவளை இறுகப்பூட்டி முத்தமேல் முத்தமிட்
டான். அவளுள் பேசமுடியவில்லை. கண்ணி
னின்றும் ஆனந்த நீர்ப்பெருக்கோடியது.
பிறகு அவள் கண்ணித்தி அடைந்தபொழுது,
இக்காலத்தில் நான் அனுபவித்த கஷ்டங்க
பின் எக்காலத்து காலமும் சடாராக என்
அடிக்கடி உறுவதுண்டு.

↑ ஆக்கிருக்குப் பூபுணங்கள் ஒருவரையொருவர்
பேர் சொல்லியமைப்பது அவர்கள் ஐர்த்ஜேயாகும்,
புருஷன் பெண்ணை ஒருவரையொருவர் பேர்சொல்
லிக்கப்பட்ட கூடாத்தென்ற வழக்கம் அவர்களிடத்
தில்லை. இக்கே புருஷன்பேர் ஐர்த்ஜே லெஸ்லி, மனை
யியன்பேர் மேரி லெஸ்லி.

EASY LESSONS IN ECONOMICS. WHAT IS WEALTH?

செல்வ தூல் விளக்கம்.

செல்வமென்றால் என்ன?

அன்னவஸ்திநாதிகள்.

THE NECESSARIES OF LIFE AND LUXURIES.

மனிதர்களனுபவிக்கும் சென்கியாதிகளுக்கும் காரணபூதங்களான பதார்த்தங்கள் பலவுள. உயர்ந்த அந்தஸ்தில் உள்ள ஒருவனுக்கு வேண்டியவைகள் பலவாயினும், ஒவ்வொரு ஜீவனும் உயிருடன் பிழைத்துவாழ முக்கியபிஷ்டமான பொருள்கள் சிலவே, அவை அன்னவஸ்திநாதிகள். இவைகள் கையேறினதில்பேரிஸ்தான் மற்றைய அனங்காரார்த்தமான விஷயங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. இப்படியே படிப்படியாக கீழில் உள்ள ஆசைகள் தீர்த்தீர மேன்மேலான ஆசைகள் உதித்து அவ்வவ்விசைகளைப் பூர்த்திசெய்ய பற்பல வியாபாரங்களில் மனிதன் உழைக்கவாய்ப்பிக்குள். ஆகையால் மனிதன் உழைப்பதற்கு ஆசையே காரணம். ஆகவே மனித யாழ்க்கையை ஆராய்ந்து நோக்குங்கால் நாம் அறிவதென்னவெனில், படிப்படியாகப் பல ஆசைகளும், அவ்வாசைபூர்த்தியின்பொருட்டு ஏற்படும் பலமுயற்சிகளும், அம்முயற்சிகளால் பிரசயிக்கப்பட்ட காமங்களினின்று துஷ்பூசமாகக் கிளம்பும் வேறு பல காமங்களும் மனிதனுன்மத்திற்கு சுபாவமாகுள்ளன என்பதுதான். இது தான் சாமானிய மனித தருமம். பலபெயர்கள் ஆசையை அடக்கிப் பேரின்பம் தேடி நடக்கிறார்கள். அவர்கள் நடவடிக்கைகளைப்பற்றிக் கொஞ்சமேனும் நாம் குறைத்துப்போவதில்லை. சாமானிய மனிதன் நடத்தைதான் சரியென்று நாம் பூஷிக்கிறதம் இல்லை. உலகவியற்றைகளைப்பற்றிப்

பேசுவது சமது என்னமே பொழிய இது நல்லது பொல்லாதென்கிற விஷயம் சமக்கு இப்போது பிரதிரதமல்ல. ஆகையால், பெரும் வன்மையாக ஜனசங்கடத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, சாமானிய மானிடத்தன்மை வைத்தான் அங்கோரம் செப்துகொண்டு அதனால் உண்டாகும் பலாபலன்களைப்பற்றி விவரிக்கவேண்டியதேபொழிய மனிதர்கள் இப்படித்தான் நடக்கவேண்டியது என்று தரும சாஸ்திரம் கிதிப்பது சமது காரியமல்ல.

மனிதர்களது இச்சைகத்தி.

"THE WILL-POWER."

இந்தலோகத்தில் பலவித சக்திகள் இருக்கின்றன. அவைகளால் நன்மையும் நேரிடும், நீமையும் நேரிடும். ஆனால் அவைகளைச்சரியான வழியில் உபயோகித்தால் நீமையை நீக்கி உடுமானமட்டும் நன்மையை விளைக்கலாம். எப்படியெனில் ஊராளமாய் மறைபெய்து பெருகும் ஆற்றின்ஜலம், தோட்டம் தூவுகளை மூழ்கச் செய்து ஜனங்களுக்குப் பலவித ஸிம்சைகளைச் செய்வதக்கதாயினும் அதை நேரானபடி ஏரி குளங்களில் தேக்கி சேரான கால்வாய் அணைக்கட்டு மூலமாய் உலகத்திற்கு நன்மையுண்டுபண்ணச் செய்பவாம். அப்படியே இயற்கையான சக்திகளில் ஒன்றாகும் மனிதர்களது இச்சைகத்தி. அதனைநேரில் உபயோகிப்பதால் பலவிதமான போக போக்கியங்கள் பெருகும். ஆதலால் அச்சகத்தியின் சுபாவத்தை நாம் நன்றாக அறிவவேண்டியது.

செல்வப்பொருள்கள்.

"ECONOMIC "WEALTH."

இப்போது, ஜனங்களுக்கு சக்தோஷபலிதமான எல்லைப்பொருள்களைப் பற்றியும் நாம் பேசவதில்லை. தேசதாட்டியம், ஆரோக்கியம், மனநிச்சைகத்தி, செனகுண்ணியம் பந்துமித்தர்களின் பிரேமை முதலிய பலபொருள்கள்

மனிதசந்தோஷத்தைக் கொடுக்க அந்தியா வசியமானவை. ஆனால் அவைகளைப்பற்றி இச்செல்லுநிலை உரைப்பது ஒன்றுமில்லை. இந்த சாஸ்திரத்தின் விஷயம் யாதெனில், சந்தோஷபலிதமான பொருள்களில் எவைகளுக்குச் செல்வம் எனப் பெயர் வழங்கியிருக்கிறதோ அவைதான்.

அவற்றின் மூன்று இலக்கணங்கள்.

THREE CHARACTERISTICS OF "WEALTH."

இப்படிக்குச் சாஸ்திரவிஷயமான செல்வத்திற்கு முக்கியமான இலக்கணங்கள் மூன்று.

முதலாவது:—*திரவியிக்கிரயாருகதை. இதனால் நாம் அறிவது என்னவெனில் எந்தப் பொருளுக்கு ஒருவர் கையினின்றும் மற்றவர் கைக்கு முழுதாயாவது, பாகம் செய்யப்பட்டாவது, சங்கிரமணம் செய்பச் செலுண்டோ அதற்குத்தான் செல்லமென்ற பெயர் கொடுக்கப்படும். இப்படி சங்கிரமிக்கச் செய்யப்பட்ட கூடாதவைகள் பலவுண்டு. அவைகள் செல்லமென்று அழைக்கப்படமாட்டா. ஒருவனுடைய சாமர்த்தியம், பலம் முதலியவன்கள் செல்வமாகமாட்டா. ஆனால் அவைகளைக் கொஞ்சகாலம் பிறகுக்காக உபயோகப்படுத்தலாம். அப்போது அவைகளின் உபயோகம் செல்வத்தின் முதல் இலக்கணத்தை உடையவை யாகலாம்.

இரண்டாவது:—†பொருள்வாரித்தியம்? அல்லது ஏராளமாய்க் கிடைக்கமாட்டாமை. எந்தவஸ்து ஏராளமாய்க் கிடைக்கக்கூடுமோ அது எவ்வளவு உபயோகமுள்ளதுவியும் செல்வமாகாது. எப்படியெனில், நாம் உட்கொள்ளும் கார்து நம் ஜீவனைத்தரிக்க முதல் கருவியாயிருக்கிறது; ஆயினும் அது ஏராளமாய்க் கிடைப்பதால் செல்வமல்ல. அப்படியே தான்

ஜலத்தின் விஷயத்திலும். ஆனால் வெகாவம் தனில், வெகிட்கனில் இவைகள் ஏராளமாய்க் கிட்டாமையால் இவைகளுக்கு விசேஷப்பெறும். அப்போது இவைகள் செல்வம்தான்.

மூன்றாவது:—முக்கியமாய் பதார்த்தங்கள் உபயோகமுன்னவையாக விருத்தல்வேண்டும். உபயோகம் என்றும்மனிதனுக்கு துக்கத்தைப்போக்கி கைத்தைக்கொடுத்த ஆசையைத்தீர்க்கும் குணம். இது இருந்தால்தான் ஒருபொருளுக்குச் செல்வம் எனப்பெயர் திறக்கும். ஆகையால் இதே முதல் இலக்கணம். ஆனால் உபயோகம்மாதிரியே போதாது. காந்தம், ஜலமும் எவ்வளவு உபயோகமுன்னவையாயினும் ஏராளமாயிருத்தலால் வேண்டிய பொழுது எத்துணைவேண்டுமோ அத்துணை கிடைக்கும். ஆகையால் அவைகளைச் சேகரிக்கவும், காப்பாற்றவும் சாமானியமாக யாதொரு பிரயாசமும் வேண்டியதில்லை. ஆகவே அவைகளுக்கு விசேஷப்படுகிறதில்லை. இப்போது நாம் மொத்தமாய் அறிவது என்னவெனில், எந்தெந்த பதார்த்தங்கள் மனிதனுக்கு துக்கத்தைப்போக்கி கைத்தை உண்டாக்குவதினால் உபயோகமாகிறதுடன், அவை ஏராளமாயிராம விருத்தலினால், சேகரிக்கவும் காப்பாற்றவும் பலவிதமான பிரயாசம் வேண்டியிருந்து, பல பெயர் கைம்மாற்றுக்கிடமாதிச் சமாளமான வேறு பதார்த்தங்களைச் சம்பாதிக்கக் கூடியவையோ அவைகளுக்குத்தான் செல்வம் என்று இச்சாஸ்திரத்தில் வழங்கும் பரிபாஷை. வாசு (Walker) என்னும் செல்வநூலாளர் கூறியபடி, செல்வமென்பது 'குணி', விசேஷமென்பது 'குணம்.' அவைகள் பாஸ்பாய் வேறுபட்டு கிற்கமாட்டாதவை. எப்படி பதார்த்தமும் அதன் குணமும் ஒருக்கக்கூடியவையோ அப்படியே தான் செல்வமும் விசேஷம்.

* The quality of being transferred.

† Limited Supply.

MUTUAL DEPENDENCIES OF MEN IN ORGANISED SOCIETIES.

ஐனசங்காதங்களுது பரஸ்பர
அபேகை.

"சமஷ்டிஹீவன்."

"SOCIAL BEING."

ஒரு நாட்டின்கண் வாழும் ஜனங்கள் பரஸ்பரபேகையுள்ளவர்களாக விருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் மற்றவரின் சகாயத்தின் மீது சார்த்தே ஜீவிக்கிறார்கள். சிறிது ஆலோசித்துப் பார்த்தால் நம்முடைய சுதனக்கங்களுக்கு எவ்வளவு பிறர் காணையுதர்களுகிறார்கள் என்று கன்குமிளங்கும். நாம் பிறர் உதவி கிஞ்சித்தேனும் இல்லாமலே ஜீவிப்போம் என்று சங்கல்பம் செய்துகொண்டு அதன்படி நடக்கமுயன்றால் மூன்றுநாள்கூடப் பிழைத்துக் கடைத்தேறமாட்டோம்.

"உதாரணம்."

"ILLUSTRATION."

நாம் உடுத்தும் துணியை எடுத்துக்கொள்வோம். அது நம்மானத்தைக் காக்கவும் ருளிக்குக்குப் போர்க்கவும் உதவி, நம்மேல் உல்லாசமாகவந்து அமைவதற்குமுன் எவ்வளவு வேலைக்காரர்கள் கைப்பாட்டிற்று இலக்காயிருக்கவேண்டும்.

"நாம் உடுத்தும்துணி."

"THE CLOTH WE WEAR."

முதல் முதல், காலகாலத்தில் பருத்தி போட்ட ருடியானவனை நாம் கணக்கில் சேர்க்கவேண்டியது. திருநெல்வேலி, பல்லாரி, கடம்பை, கோயமுத்தூர் முதலிய தேசத்தவரான கவுண்டனும், கவுடனும், வடுகனும் பாடுபட்டுப் பருத்திபோட்டிக் காவலிருந்து அது வெடிக்கும் தருவாயில் தனது குடும்பாபிதமாக சிறியகனும் சிறியகனும் ஒருங்கக்கடி அந்த வெடித்த பருத்திகளை வெடுக்கவேண்டும். பிறகு அச்சமயத்தில் இத்தேசத்திலும்

மறுதேசங்களிலும் உள்ள யந்திரசாலைக்காரர்களுக்காக, அச்சமம் கொடுத்துக் காத்திருக்கும் சிவ்வாசியப்பாரிகள் சேர்த்து வண்டி வண்டியாய் பட்டணங்களுக்குக் கொண்டு போக, அங்கு ராட்டைகளில் அகப்பட்டு கொட்டை வேறு பஞ்சுவேருகப் பிரிக்கப்பட்டு கட்டியான மூட்டை, மூட்டைகளாகக் கட்டப்பட்டு வெவ்வேறு ஊர்களுக்கு அனுப்பப்படுகிறது.

பிறகு வேறு சிலயந்திரங்களிடம் அகப்பட்டு விடும். விடும் திடமுள்ள தூக்களாக ஆக்கப்பட்டு, மற்ரும் சில இடங்களுக்குச் செல்கிறது. அங்கே அந்தாந்தக்டெக் சாயம் போடப்பட்டு பலவிதத்தனிகளாக செய்ப்படுகின்றன. இப்படி அந்தத்தனிக் ஆவதற்குள் எவ்வளவு வேலைப்பாடு படவேண்டியிருக்கிறது! எவ்வளவு கலியாள், எத்தனை ஜனங்கள், எத்தெந்த வர்த்தகர் வேண்டிய தேவையைக் கண்கிட்டு முடியாது.

"உணற்பின் சமஷ்டி லக்ஷணம்."

"SOCIAL SERVICE"—"A NECESSITY."

இப்படியேதான் நாம் உண்டு உடுத்து ஆண்டு அனுப்பிக்கும் ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் நம்முக்கு உபயோகமாகவாதற்குள் வெருவான் ஜனங்கள் கையுதவி வேண்டுகின்றன. நாம் வினக்குப்பற்றியும் தீக்குச்சி பதினையாயிரம் மயில்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஹாவே என்னும் தேசத்திலிருந்து வருகிறது. ஆகவே நாம் எல்லோரும், (இக்காட்டில்வாழும் ஜனங்கள்மாதிரி அல்ல, இவ்வுலகம் முழுதும் வாழும் ஜனங்கள் எல்லாரும்) பிறருடைய அபேகையுள்ளமல் தம்மட்டில் தம்மையே சார்த்தவாக்கலில்லை.

"ஒன்றே குலமும்"

"THE HUMAN FAMILY"

இப்பூமியில் வாழும் எல்லாரும், ஊகித்துப் பார்த்தால், ஒரு குடும்பத்தர் மாதிரி கலந்து சுதனக்கங்களுக்கு பாத்தியப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஒருமையாவதற்கு எப்படி சிறுசிலாசக கலங்கள் இயங்கமைவாதவையோ, எப்படி ஒருபிராணியாக, உடம்பின் உறுப்புக்கள் இயங்கமைவாதவையோ, அப்படியே உலகத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவனும், இராச்சியத்தின்தேசத்தைப் புஷ்டிகரிக்க ஏற்படுத்தப்

“ஒருவன் ஒரு காரியத்தில் முயற்சி செய்யும் காலத்தா ள்வித இடையூறிலும் கைவிடாது செய்தலே முயற்சியாகும். முயற்சி அதாவது, தாளாண்மையாலது தடுக்கப்படாத ஆண்மை யானது. முயற்சி தன்னுடைய கைகடும், கிதிப்படி நடக்குமென்றெண்ணி யாதொரு காரியத்திலும் முயற்சி செய்யாமலிருக்கலே வறுமையடைவதற்கு முக்கியகாரணம். “தெய்வத்தாலாகா தெனினும் முயற்சிதன்மெய்வருத் தக்கவிரதம்.” “முயற்சி சிறுகினைபாக்கும், முயற்சின்மை இன்மை தனித்தனியும்.” சாத்தியப்படாத பொருளை அடைய முயல்கின்றவன் மேன்மையுடையவனாயினும் பெயர்களில் முந்தினவனுக்குக் காரணப்படுவான், யாதொருகாரியத்தினிடத்தும் சோம்பலின்றி தக்க முயற்சி செய்பவனை வறுமை நெருங்குதற்கு அஞ்சும். சோம்பலுக்கு இடம்தராத முயற்சி செய்ய வேண்டும். மேலான கிரதங்களை இடையூறின்றி எடுத்த முயல்கின்றவன் வயதில் சிறிப்பவனாக இருக்கிலும் தவசி எனப் பெயரெடுப்பான். பயிர் என்பது பயிர்ச்சி-முயற்சி எனவும் கொள்ளப்படும். ஆகலால் பயிர் செய்வதிலும் இயற்றப்படும் முயற்சியே செல்வப்பெருக்குத் து ஆண்பதாம். உழவு முதலியவைகளும் வருத்தமுற்று இட்ட பயிரின் பனைக் கொடுக்கும் காலத்தில் சோம்பலால் நடத்த அபியாதவன் தரித்திரத்தையடைவான். எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அவகாசனடையும் பயனுக்கும் தெய்வகாரணத்தைப் பார்க்கிலும் புருஷப்பிரயத்தனம் வேண்டாதது. எப்படி பெணில் ஒற்றைத்தேருருணியால் ரதம் நடவாத தன்மைபோல் புருஷப்பிரயத்தனம் இல்லாபால் தெய்வசங்கல்பத்தினால் ஒன்றும் முடியாது. தெய்வசங்கல்பம் தானே புருஷப்பிரயத்தனத்தைக் கூட்டுகின்றது.

“என்னும் அதற்குள் எண்ணையும் கடவுளால் உண்டாக்கப்படவுருந்தாலும் புருஷப்பிரயத்தனமென்கிற முயற்சி யில்லாமல் எண்ணப் வெளிப்படுவதில்லை. ஆகலால் முயற்சி யின்றி ஒன்றும் சிறைவெறுத. அதில் லாமல் சோம்பலுற்றவன் பயன்படான். முயற்சி இல்லாவிடில் கல்வி இல்லை, கல்வி இல்லாவிடில் புத்தியுமில்லை. பராக்ரம முயில்லை, இவைகளில்லாவிடில் பொருளும் இல்லை, பொருளையுமில்லை, சில சமயம் பொருள்

மாதிரிம் இருந்தால் முயற்சி இல்லாவிடில் யாதொன்றும் கைகடாது. முயற்சியுள்ள புருஷ சிம்மத்தையே மகாலட்சுமி அடைகிறாள். தெய்வத்தால் பொருள்பெறு வேண்டுமென்று சோம்பலுற்றிருப்பவன் அகிவேகியும் அபியாமைபுமுள்ளவனாவன். புருஷப்பிரயத்தனத்தொடுகடியபுத்திமரன் பலவந்தியும் சென்றழல்கின்ற மனதை கிவேகத்தாண்டித்தா நினைத்திச்செய்வதே மோசனத்துக்கு முக்கிய காரணமான முயற்சியாம். ஒருவன் தன் கஷ்டத்தைப் பாராமல் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும் தொழில் நின்றதென்று அறிந்து அதனிடத்தா முயற்சியெய்த நடப்பாடுகில் செல்வமும் பெருமையும் என் உண்டாகாமற் போகும். உண்டாவது சித்தம். எதைக் குறித்தும் சோம்பலின்றி முயற்சி செய்யாமல் தரித்திரத்தால் வருந்தவேண்டி கல்வியில் சிறந்தவனாக இருந்தாலும் உலகத்தால் பழிக்குப்படுவான். இவ்வித உலகப் பழிப்புக்கு அளாவனதவிட இறத்தலே என்று. ஆல்வது பிறருக்குப்பகாரம் செய்ய முன்வந்தவனுக்கும் முயற்சியினால் மனம் சேர்ராமலிருப்பவனுக்கும் பல சன்மையும் கைகடும். முயற்சி இல்லாமல் பரிபாகரம் செய்யவேண்டுமென்றின்ற எண்ணத்தையாத்திரம் கொண்புருத்தால் அல் வெண்ணம் முடிவபெறுத. “தாளாண்மை இல்லான் வேலாண்மை பேடினை வாளாகக்கொடும்” என்று குறளாசிரியர் கூறியுள்ளார். எல்லா உயிரையும் வதைப்பதற்குக் காரணமாய் கும்மையுள்ள வாளாயுதம் பேடினையிவ் திரைக்கிக்கொண்டிருந்தால் அதினால் யாதுபயன்? முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார். முயற்சியில் பல இடையூறுகள் வந்த போதிலும் தக்கனுடைய தொழிலிலேயே கண்ணும் கருத்தமாய் இருப்பதோடு சிமத்தைய கவனிப்பது முயற்சிக்க வேண்டும்.

“மெய்வருத்தம் பாராப் பரிசோத்தார் கண்டருளார் எவ்வெவர் நீமையும் மேற்கொள்ளார்—செவ்வி அருமையும் பாராப் அவமதிப்புக் கொள்ளார் சுருமமே கண்ணுவிருர்.”

என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. இக்கால காலிகத்தைத் தழுவி பலர் புகழ்மையிருப்பி தத்தத் தொழிலையும் கைசோராகிடுகிறார்கள்.”